

Catalunya Cristiana

f/catalunyacristiana @catalunya_cristiana www.catalunyacristiana.cat @catalunyacristiana.bsky.social @catoristiana catalunya cristiana Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Sant Jordi

Bona Pasqua des dels últims

Recorrem alguns dels "altres" temples jubilaris: la capella de Stella Maris, l'església del Cottolengo del Pare Alegre, els Centres Penitenciaris Brians 1 i 2, el santuari de Sant Josep de la Muntanya i l'Hospital Santa Caterina de Salt

P 8-13

Pràxedes Molina, resident del Cottolengo, i la superiora de la casa, Virginia Sarabia, davant del cartell que indica que és temple jubilar de l'arxidiòcesi de Barcelona.

ESPECIAL SANT JORDI

Entrevista a l'editor de l'autobiografia del papa Francesc, Carlo Musso

P 34-35

CANONITZACIÓ

Arriba a Barcelona una relíquia de Carlo Acutis

P 20 - 21

Agustí Codinach

SUMARI

20 ABRIL 2025

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Carta dominical	26
Bíblia	28
Litúrgia	30
Espai lectors	32
Sant Jordi	34
Agenda	46
Des del carrer	47

16-17

El Papa no oblida Ucraïna

El cardenal Krajewski entrega quatre ambulàncies totalment equipades

18-19

**“Marcar la X
és un gest senzill
que transforma vides”**

Entrevista a Mons. Vicente Rebollo,
responsable del Secretariat per al
Sosteniment de l'Església

36-37

**Entrevista
a Montse de Paz**

És l'autora de “Fuego en el desierto”
(Editorial Claret)

40

**Novetats literàries de
temàtica religiosa en
català**

Les principals editorials del sector
presenten els seus llibres

EDITORIAL

Esperança des dels últims

En el número del 2 de març vam presentar els grans temples jubilaris de les diòcesis catalanes com la basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès, el santuari del Sant Crist de Balaguer o la basílica de la Sagrada Família de Barcelona. Tots ells temples on els fidels poden peregrinar per viure les gràcies jubilaris i obtenir el do de la indulgència.

En aquesta ocasió, coincidint amb el número especial de Pasqua, ens acostem a un altre tipus de temples jubilaris. En general, no són catedrals ni basíliques ni santuaris que destaquin per la bellesa artística de la seva arquitectura, dels retaules, vitralls o imatges. No formen part de les rutes turístiques, i malgrat això, contenen la bellesa del servei als últims i als més petits de la nostra societat.

En aquest Jubileu 2025 de l'esperança, temples jubilaris com l'església del Cottolengo del Pare Alegre, la capella de Stella Maris, l'Hospital Santa Caterina de Salt o els Centres Penitenciaris de Brians 1 i Brians 2 ens parlen d'esperança des dels últims, des de la debilitat, des del sofriment. Realitats que moltes vegades queden invisibilitzades en la nostra societat, i fins i tot en la nostra Església, i que ara amb motiu del Jubileu passen a ocupar la primera plana.

Des d'aquí, des dels últims, us desitgem molt bona Pasqua i també molt bona Diada de Sant Jordi 2025.

.....

La residència Los Tilos us desitja un felix dia de **Sant Jordi!**

C/ Sardenya, 480 • 08025 Barcelona • 93 450 70 00
lostilos@bastondeoro.com

La setmana a les Xarxes

ÀNGEL RODRÍGUEZ

@angeldelaweb

09/04/2025

Periodista al bisbat de Girona

Sant Jordi és el 23 d'abril. Que hi hagi "Jordines" que ho celebrin aquest dia, perfecte, però no és santa Jordina. Santa Jordina se celebra el 15 de febrer. Visqué entre els segles V-VI a Aquitània, avui Occitània. Dir que el 23 és santa Jordina és falsejar les tradicions

LAURA MOR

@laurapiula

08/04/2025

Periodista a Vedruna Catalunya Educació

Quina pena, quina tristor...

Imma Bonada, gràcies per la teva bondat. Et trobarem a faltar. EPD

JOSEP MARIA FORNÉ

@JosepMForné

06/04/2025

Professor de filosofia

4 anys sense Arcadi Oliveres, referent en el compromís cívic i nacional i el pensament i la justícia social: "Tenim recursos suficients perquè tothom pugui viure cobrint les seves necessitats bàsiques, que no són només materials, també educatives, culturals, relacionals..."

PILARÍN BAYÉS

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

SERVEI PASTORAL PER SETMANA SANTA I PASQUA

Oferim una programació pròpia de Setmana Santa i inici de Pasqua entre els diumenges 13 i 20 d'abril. Després de la benedicció de palmes i la Missa de Diumenge de Rams, des de la basílica de la Sagrada Família, emetem Dijous Sant la Missa de la Cena del Senyor a les 19, des de la catedral de Barcelona. Divendres Sant transmetem, també des de la mateixa seu, a les 15 el Sermó de les 7 Paraules, amb el canonge Josep Serra, i l'Acte Litúrgic de la Passió a les 17. Presideix aquestes celebracions litúrgiques el cardenal Joan Josep Omella.

Dissabte Sant, la Vetlla Pasqual és a les 22.30 des de Poblet. I Diumenge de Resurrecció oferim a les 12 des de la catedral la missa pontifical presidida pel mateix arquebisbe de Barcelona, amb benedicció papal que permet guanyar la indulgència plenària també seguint la celebració per Ràdio Estel. A la Litúrgia de les Hores, destaquen aquests canvis: Divendres Sant i Dissabte Sant oferim Matines i Laudes seguits a les 8 des de Montserrat i, en el cas Dissabte Sant, també Vespres a les 18. Diumenge de Resurrecció les Laudes són a les 8.30.

Zoom MACIÀ GRAU

©Vatican Media

El 9 d'abril passat, el papa Francesc va rebre la visita del rei Carles III i la reina Camil·la. La trobada va tenir lloc a la Casa Santa Marta, on el Pontífex va expressar "els seus millors desitjos als membres de la reialesa britànica amb motiu del seu 20è aniversari de casament", i va correspondre als desitjos dels reis d'una ràpida recuperació de la seva salut. L'endemà, el papa Francesc va estar a la basílica de Sant Pere del Vaticà i va resar davant la tomba de sant Pius X.

L'efemèride JOAN PALLARÈS-PERSONAT

21 d'abril del 753 aC

Fundació de Roma per Ròmul i Rem

Des del monestir

És Pasqua

JOSEP MIQUEL BAUSSET
Monjo de Montserrat

És Pasqua perquè t'he vist", li digué sant Benet al prevere que, enviat per Déu, portà l'àpat el dia de Pasqua al jove Benet, que recongué plenament el sagrament pasqual en la visita inesperada del germà i en l'àpat compartit. I és que el trobament amb l'altre és sempre trobament amb Jesús Ressuscitat.

També és Pasqua quan veiem amb tendresa i estimació cada germà, sobretot els qui sofreixen i els afligits.

És Pasqua quan mirem els altres sense recels ni malfiances i quan sabem perdonar setanta vegades set.

És Pasqua quan ajudem els qui, a causa de la crisi econòmica, s'han quedat sense feina i sense sostre.

És Pasqua quan ens apropem als altres amb un cor net, sense false-

És Pasqua quan treballem per la justícia, la pau i la llibertat

dades, suspicàcies, mentides o malfiances.

És Pasqua quan enderroquem els murs que ens separen, construïm ponts que ens uneixen i sembrem llavors de pau.

És Pasqua quan sabem superar el pessimisme i el desànim i quan ens obrim a la novetat de la vida, que sempre és un do de Déu.

És Pasqua quan amb la nostra vida som signes de comunió i de fraternitat i obrim camins d'esperança.

És Pasqua quan sabem eixugar les llàgrimes dels qui ploren i consolem els qui estan de dol perquè han perdut un ésser estimat, especialment els familiars de les víctimes de la dana al País Valencià.

És Pasqua quan tenim els ulls i el

cor lliures de prejudicis i de rancúnies.

És Pasqua quan treballem per la justícia, per la pau i per la llibertat dels homes i dels pobles i quan lluitem contra el racisme i la xenofòbia.

És Pasqua quan aixequem els qui han caigut per la duresa de la vida, quan ajudem a caminar els qui es troben al marge del camí, quan acollim els refugiats que fugen de la guerra i de la fam.

És Pasqua quan evitem l'agressió al medi ambient i quan treballem per disminuir la pressió i la intervenció de l'home, que fa malbé el planeta.

Que el Déu que ha ressuscitat Jesús ens faci el do de ser Pasqua per a tants i tants germans nostres que pateixen.

Santa Pasqua als periodistes i als lectors de *Catalunya Cristiana*. ■

La sal de la terra

Silenci (si us plau)

ÀNGEL MIRET
Advocat

Estem encerclats pel soroll: notícies —falses o autèntiques, però quasi sempre interessades—, flaixos i rumors sense fonaments. I atordits davant d'un món desendregat, governat freqüentment per persones incompetents i deshonestes, catàstrofes provocades pel menyspreu a la natura, guerres esgarrifoses i absurdes —com ho són la majoria—, addiccions que provoquen breus moments de felicitat i oblit, a canvi de la degradació i la mort, consum compulsiu a què arrossega un capitalisme deshumanitzat..., sorolls i més sorolls que envaeixen de mala manera el nostre esperit.

El nostre "jo" reacciona davant de tants estímuls amb continuats

Deixem que la ment reposti per guarir-se

interrogants interns, sentiments contradictoris, dubtes i malestar. I el resultat de tot plegat és el neguit, que a l'extrem genera les malalties mentals, cada vegada més freqüents. L'*horror vacui*, la por al buit i al silenci s'ha generalitzat i, tot i que ens limita el criteri lliure, cerquem inconscientment, el soroll i les veus de fons que ens amaguen artificialment la temuda solitud, i que ens impedeixen prendre distància de la realitat immediata.

Parlava de tot això amb un amic, que coincidí amb aquestes afirmacions, a les quals ell hi afegia que ens feia falta introspecció i reflexió per agafar distància i fer-nos plenament conscients. Jo hi estic d'acord, és clar, però no era tan ambiciós com

ell. Em conformava amb menys: que deixéssim reposar de tant en tant el cervell, apaivagar els estímuls, amb l'objectiu d'arribar a assolir un silenci vital que ens permeti escoltar-nos en pau a nosaltres mateixos. I deixar que la ment, com qualsevol òrgan malalt, reposti per guarir-se.

Quan les persones es troben unides per l'amor, l'amistat o per un gran respecte no necessiten parlar. Poden estar molt de temps en silenci, gaudint senzillament de la proximitat i la companyia l'una de l'altra. Elles, i també els místics, ens demostren que el silenci no solament és un refugi defensiu sinó que també és una poderosa eina de comunicació. ■

Crist viu! Ell és la llum que brilla en la foscor.
Demanem-li que ens ajudi a ser persones
ressuscitades

Una família que neix de la Pasqua

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**

Arquebisbe de Barcelona

Alleluia! Crist ha ressuscitat! Ell viu i camina al nostre costat, ens crida a seguir-lo i ens mostra el camí de la vida. Avui ens diu a cadascun de nosaltres: “He ressuscitat i estaré amb tu per sempre.” Aquest és el dia en què ha actuat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-ho! (cf. Sl 117,24).

Jesús també va celebrar la festa de Pasqua. Aquell dia els jueus commemoraven que Déu els havia alliberat de l’esclavitud d’Egipte. La Llei jueva permetia que els qui anaven a Jerusalem durant aquells dies formessin comunitats de pelegrins. Eren com petites famílies que celebraven la Pasqua amb fe i alegria. Per això els evangelistes ens expliquen que Jesús

va voler celebrar la Pasqua amb els apòstols. Així ho va dir en l’Últim Sopar: “Com he desitjat menjar amb vosaltres aquest sopar pasqual abans de la meva Passió!” (cf. Lc 22,15).

Crist també vol compartir amb nosaltres la seva vida, mort i resurrecció. L’Església és la família de Jesús. Som una família que neix de la Pasqua, una comunitat unida per la fe en Crist ressuscitat. Ell va morir i va ressuscitar per nosaltres. Ell és el bon pa que dona la Vida al món.

Durant el sopar pasqual, els jueus es vestien de pelegrins i menjaven junts el xai pasqual, herbes amargues i pa sense llevat. Aquest era l’aliment dels nòmades. La nostra Església també és una comunitat que peregrina a la terra. Certament, som un poble “nòmada”, un poble que camina cap a la trobada definitiva amb el Senyor de la glòria (cf. *Spes non confundit*, 19). Deixem que Jesús sigui el nostre guia, la llum que il·lumini la nostra vida. Ell és un bon

pelegrí que camina al nostre costat, que atén les nostres preocupacions i ens ajuda a reprendre el nostre camí amb esperança.

En el nostre camí per aquest món, Crist ens demana que siguem una família oberta a tothom. Acolлим els oblidats, aquells que no troben sentit a la vida, els qui viuen desorientats i perduts “com ovelles sense pastor” (Mt 9,36). Crist ressuscitat és present en tots ells.

Benvolguts germans i germanes, Crist viu! Ell és la llum que brilla en la foscor. Demanem-li que ens ajudi a ser persones ressuscitades, que descobreixin la presència de Jesús en les petites coses de cada dia. Que durant tot el temps pasqual ens acompanyi l’alegria de la Resurrecció. Crist viu i ressuscitat, que camina al nostre costat, és la raó de la nostra esperança. Que el Senyor ens concedeixi ser portadors d’esperança i d’alegria enmig del nostre món. Bona Pasqua de Resurrecció! ■

Una presó, un hospital o Stella Maris són alguns dels llocs que ofereixen les diòcesis per guanyar el Jubileu

TRAVESSANT LA PORTA DEL COR

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

La Pasqua d'enguany s'emmarca en el Jubileu sota el signe de l'esperança. El papa Francesc ens convida a anunciar l'esperança fins i tot des d'aquells llocs on, aparentment, no n'hi ha motius. Les Esglésies particulars han designat llocs jubilaris on es pot obtenir la indulgència plenària durant aquest 2025. Alguns d'ells ens parlen d'esperança des dels últims, des de la feblesa, des del patiment. Ens fixem en cinc d'aquests llocs: el santuari de Sant Josep de la Muntanya, l'església del Cottolengo del Pare Alegre i la capella de Stella Maris, a l'arquebisbat de Barcelona; l'Hospital Santa Caterina de Salt, al bisbat de Girona, i els Centres Penitenciaris Brians 1 i Brians 2, del bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

Agustí Codinach

La família del Cottolengo viu
l'esperança amb senzillesa.

SEBASTIÀ AUPÍ “Les parets d’un hospital també poden acollir el pas de Déu”

“Ha estat un regal totalment inesperat ser temple jubilar. Ha estat com una injecció d’entusiasme per a la comunitat i per a tota la casa”, reconeix la superiora del Cottolengo de Barcelona, Virginia Sarabia. “Estem descobrint dia a dia tota la profunditat, tota la riquesa que comporta. Hi ha moltes persones, famílies, parròquies, grups... que s’apropen per guanyar la indulgència i aquestes mateixes persones redescobreixen la bellesa de la nostra fe. Ens redescobreixen una bellesa i una maternitat de l’Església que vol cuidar els seus fills i dir-los que les portes del cel estan obertes.”

Per als Centres Penitenciaris de Brians 1 i Brians 2, el fet de ser lloc jubilar suposa reconèixer els empresonats com a membres actius de la diòcesi, considera Xavier Rodríguez, s.j., capellà de Brians 2:

“És una oportunitat perquè puguin participar activament de la vida eclesial, com ho fan cada diumenge celebrant l’Eucaristia.”

A la majoria de persones, la presó els resulta una cosa molt allunyada, com també passa amb la realitat de la gent de mar. En aquest sentit, el director del Secretariat de l’Apostolat del Mar de l’arquebisbat de Barcelona, Ricard Rodríguez Martos, opina que la designació de la capella de Stella Maria “té molta importància perquè la gent de mar sap que s’ha habilitat especialment per a ells un lloc per guanyar el Jubileu. Una queixa freqüent de la gent de mar, i nostra també, és que no compten. Ningú no es recorda de les seves necessitats”.

Si bé tots tenim experiència als hospitals, de manera directa o indirecta, el fet que un hospital, en aquest cas el de Santa Caterina de Salt, sigui lloc jubilar implica “una invitació a fer visible que, fins i tot enmig del dolor i de la incertesa, la misericòrdia de Déu és present. Significa reconèixer que les parets d’un hospital també poden acollir el pas

de Déu”, sosté el delegat diocesà de Pastoral de la Salut de Girona, Mn. Sebastià Aupí.

Cada temple jubilar viu amb molta intensitat aquest any de gràcia i cadascun aporta a la vida diocesana un matís diferent. En el cas de Santa Caterina, “obre una nova manera de viure el Jubileu des de la perifèria del patiment humà”, apunta Mn. Aupí, “per a l’Església gironina, suposa apropar-se als que sovint viuen a la frontera: els que pateixen, els que tenen cura, els que esperen en silenci. És una oportunitat per fer que la pastoral de la salut estigui més present, més estructurada i més inserida en el cor del servei eclesial”.

Si hi ha una cosa que caracteritza el Cottolengo és l’alegria, que es palpa en els residents, en les germanes, en els voluntaris, en els professionals de la casa... “Quanta gent descobreix la presència de Déu, l’existència de Déu a través dels nostres acollits!”, ens confessa la superiora Virginia, “s’obre una nova dimensió: on abans hi havia fosc, ara apareix la llum; on abans hi havia tristesa, descobreixen l’alegria...”.

El bisbe de Girona, fra Octavi Vilà, en l’obertura de l’Any Jubilar a l’Hospital Santa Caterina amb pacients, familiars i els sacerdots del Servei de Suport Espiritual.

Des de la presó, s'aporta "la consciència que Déu no està a favor del pecat ni del delicte", explica Xavier Rodríguez, "però sí que vol ser al costat del qui pateix, de l'empresonat i del pecador en general perquè es converteixi i visqui".

ACOLLIDA JUBILAR

En la mesura de les seves possibilitats, cada temple jubilar ofereix una sèrie d'activitats. El santuari de Sant Josep de la Muntanya té experiència en l'acollida de grups, però s'adapta a les expectatives dels pelegrins que hi arriben. Com a porta jubilar, se n'aprofita una que habitualment no es fa servir. Els pelegrins la travessen, pugen per l'interior del santuari, arriben a la capelleta de Sant Josep i allà se'ls ofereixen explicacions. "Nosaltres ens posem a la seva disposició, segons la idea que portin. Sant Josep de la Muntanya és un centre de menors i aprofitem també per explicar la realitat social d'aquests nens, la nostra feina", descriu la secretària de l'Associació de Sant Josep de la Muntanya, Àngels Arrabal.

I per descomptat, els pelegrins no marxen del santuari sense "haver-los transmès aquest amor a sant Josep, aquesta confiança, aquesta espiritualitat josefina, i també a la nostra fundadora, la beata Petra, que va ser qui va fer aquest santuari, a Barcelona, un dels primers que hi ha al món", ens explica la superiora de Sant Josep de la Muntanya, M. Aurora Barrientos.

Des de la diòcesi de Girona, el Servei de Suport Espiritual i Psicològic ha previst una sèrie d'activitats al llarg de l'Any Jubilar com celebracions litúrgiques obertes a la comunitat hospitalària, itineraris espirituals per obtenir la indulgència jubilar, visites d'acompanyament espiritual personalitzat o tallers d'esperança i formació per al personal assistencial.

A Brians 1 i 2 s'ha pensat en xerrades catequètiques sobre el sentit històric de l'Any Jubilar, sobre el sentit de la indulgència plenària com una cosa semblant a una "amnistia espiritual", apunta Xavier Rodríguez. També es refereix al sagrament de la Reconciliació, "amb confessions que difícilment tenim als confessoris de les parròquies:

Agustí Codinach

La superiora del santuari de Sant Josep de la Muntanya, M. Aurora Barrientos, amb la secretària de l'Associació de Sant Josep de la Muntanya, Àngels Arrabal.

hi ha llàgrimes, històries personals que et fan tocar l'infern i també el cel, hi ha penediment, conversió sincera. I el drama de la misèria humana esdevé l'abraçada de Déu Pare al seu fill pròdig. Si a això hi afegeixes poder guanyar el Jubileu de l'esperança, l'alegria, la pau i la festa és màxima".

XAVIER RODRÍGUEZ
"El drama de la misèria humana esdevé l'abraçada de Déu Pare al seu fill pròdig"

VIRGINIA SARABIA

“Hi ha una altra forma de veure la vida, molt més senzilla, molt més neta, més lliure i feliç”

ÀNGELS ARRABAL

“Quan un pren consciència de la seva limitació, de la seva fragilitat, és quan s'apropa a Déu”

RICARD RODRÍGUEZ

“La meva il·lusió és intentar que dins l'Església hi hagi una miqueta més de sensibilitat per a la realitat del món del mar”

Precisament, des del santuari de Sant Josep de la Muntanya se subratlla que en aquest any de gràcia s'està notant un increment en les confessions. Així, Àngels Arrabal assenyala que “hem ampliat els horaris de confessió i no t'imagines la quantitat de gent que es confessa, moltíssim més que abans!”.

Aquest Jubileu dedicat a l'esperança es viu molt intensament als diferents llocs jubilers, com ens diu la superiora del Cottolengo: “Els residents estan entusiasmats! Ho estan vivint perquè l'ambient es respira a la casa i per a ells suposa una implicació molt bonica.”

Certament, no tots són plenament conscients de l'Any Jubilar, però amb tot, subratlla la superiora Virginia Sarabia: “Els ho viuen des de la senzillesa, des de la trobada amb Déu. Ens ajuden a fer sortir el millor de nosaltres, la millor versió. Són ells els que ens ajuden a créixer en aquesta esperança de donació, de saber descobrir el Senyor rere el que aparentment es veu opac, són com una llera neta per portar-te al Senyor.”

BUTLLA DE CONVOCATÒRIA

A la butlla de convocatòria del Jubileu el papa Francesc parla “d'atenció inclusiva”, “himne a la dignitat humana” o “cant d'esperança”. Són expressions que ressonen d'una manera especial. “Ens interpel·len acompanyar, dignificar i sostenir, a fer que l'atenció sanitària inclogui l'acollida espiritual i el consol humà”, descriu Mn. Aupí, “ens criden a no deixar ningú enrere, ni tan sols aquells que ja no poden caminar per ells mateixos”.

A Stella Maris, la qüestió inclusiva és bàsica, sosté Ricard Rodríguez Martos: “Per a nosaltres, tota la gent de mar és igual. Ja siguin catòlics, protestants, musulmans, ateus... són gent de mar. I mereixen tot el nostre respecte i tota la nostra atenció. El lema de l'Apostolat del Mar arreu del món és ‘La teva llar lluny de la llar’.” En aquest Any Jubilar de l'Esperança, encara adquireix més relleu perquè “la gent de mar té esperança quan arriba a un port perquè esperen i confien en nosaltres. És una cosa que sempre m'ha agradat molt, veure amb quina confiança venen a nosaltres”.

Al Cottolengo tenen molt clar que “la bellesa de l'ésser humà ve per ser criatura de Déu, fill de Déu”, ens recorda la superiora Virginia, “és un crit a l'esperança. Tota persona és bona de ser estimada, cuidada, custodiada”. Els residents del Cottolengo “són un signe d'esperança per a tota la societat perquè hi ha una altra manera de veure la vida, molt més senzilla, molt més neta, més lliure i feliç... i això és una cosa que, per pura gràcia, aquí es redescobreix”.

Si es tracta de descobrir, el capellà de Brians 2 ens comenta tres llocs “privilegiats” on ens podem trobar amb Déu gràcies a l'impacte existencial, el sotrac vital i el desconcert personal que provoquen: els hospitals, els tanatoris i les presons. “Quan la vida et porta a un d'aquests tres llocs, sense saber com, se't remou l'existència, el sentit de la vida i de la lluita i et poses a reflexionar. Grans preguntes, grans ‘quès’, grans ‘perquès’, brollen des de l'interior formulat amb llàgrimes i emocions. La base del sentit de l'existència trontolla i es mou tot el que, fins a aquell moment, em donava seguretat.”

Sense dubtar-ho, insisteix que, “l'Església, als centres penitenciaris, és generadora d'esperança! Gràcies, sobretot, al bon i nodrit grup de voluntaris que, setmana rere setmana, conversa rere conversa, van deixant el seu temps, la seva estimació, el seu acompanyament... van deixant la llavor del canvi, la llavor de l'esperança, la llavor del Regne”.

“La nostra societat”, reflexiona Àngels Arrabal, “ha descobert que podem viure sense Déu. Amb intel·ligència artificial, quatre ordinadors i els progressos tècnics, Déu no ens cal per a res. Quan és conscient una persona que necessita Déu? En aquesta fragilitat de l'hospital, en la llunyania de casa amb la gent de mar o en les dificultats familiars, a la presó, quan un pren consciència de la seva limitació, de la seva fragilitat, és quan s'apropa a Déu”.

Com diu Mn. Aupí, “en una societat que tendeix a amagar la vulnerabilitat, l'experiència de la malaltia pot obrir camins nous de comunió, de solidaritat i de fe. El patiment ens torna a allò essencial, ens fa més humans i més dependents els uns dels altres. El dolor, viscut amb sen-

tit, esdevé espai fecund on germina l'esperança cristiana”.

UN PUNT D'INFLEXIÓ

Estem immersos en aquest Any Jubilar i l'Església ens ofereix moltes possibilitats per viure'la fons. El repte és que aquest any deixi petjada i no sigui simplement una celebració més. Com diu la secretària de l'Associació de Sant Josep de la Muntanya, “l'Any Jubilar, o transforma o no és res més que un lema superficial. I aspirem que arribi al fons. El que esperem és que es travessi la porta de la conversió del cor. El Jubileu t'ha d'obligar a convertir-te i això és en el que insistim”.

La superiora Virginia està convençuda que “quan alguna cosa t'ha tocat realment el cor, això es manté. Però cal alimentar-lo, si no, s'apaga aquesta flama. D'oportunitats, d'ajudes, no ens en manquen perquè l'Església és tan rica, tan àmplia, tan meravellosa... ofereix tantes coses que ens ajuden a mantenir l'esperança, la il·lusió, l'amor, el desig de créixer en Déu...”.

Mn. Sebastià Aupí creu que “si el Jubileu s'encarna en la vida quotidiana de l'hospital, en les relacions, en els gestos, en l'acompanyament i en la pregària, deixarà una empremta profunda. Per això cal que la celebració vagi acompanyada de processos, compromisos i continuïtat pastoral”.

Si no ho hem fet encara, aquest temps pasqual és especialment propici per deixar-nos tocar per aquest esperit jubilar i deixar-nos sorprendre per l'esperança. Ricard Rodríguez Martos espera que els fruits vagin més enllà d'aquest Jubileu: “La meua il·lusió, el meu esforç, el meu objectiu, és intentar que a nivell d'Església hi hagi una miqueta més de sensibilitat per a la realitat del món del mar. Costa que les diòcesis es posin en marxa per parlar atenció a la gent de mar. Soc conscient que hi ha pocs recursos i que és una pastoral que requereix una mica de coneixement d'aquest món.”

La superiora del Cottolengo és molt rotunda quan li preguntem quin impacte li agradaria que deixés aquest Jubileu: “Santedat. Créixer en santedat, en amor a Déu, en transparència, en veritat, en alegria... ser més de Déu.”

Xavier Rodríguez confia que a Brians 1 i 2 vagi creixent “aquesta llavor de l'Esperança d'un món millor, d'una societat justa, d'una Església fidel a l'acció de l'Esperit, d'uns interns i les seves famílies que creixin en maduresa, rigor personal, en fe i amb desig de canviar personalment i socialment”.

La mare M. Aurora també és optimista quan expressa que desitja que “la gent marxi tocada per aquesta reconciliació, que recuperi l'esperança, que conegui el santuari, la nostra espiritualitat i acció social i que s'uneixi a la nostra acció de gràcies perquè l'any vinent tindrà lloc l'obertura dels 125 anys de la fundació de la casa”. ■

M. AURORA BARRIENTOS
“Desitjo que la gent marxi tocada per aquesta reconciliació, que recuperi l'esperança, que conegui el santuari, la nostra espiritualitat i acció social”

FORN DE PA MISTRAL

*Un obrador amb molta història,
amor i qualitat*

DE DILLUNS A DISSABTE DE 7.30 A 20.30 H
DIUMENGES I FESTIUS, TANCAT

Ronda de Sant Antoni, 96, 08001 Barcelona

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana coneixem les noves accions del **Vaticà** per **Ucraïna**, entrevistem el bisbe responsable del Secretariat per al **Sosteniment** de l'**Església**, informem de l'arribada d'una **reliquia** de **Carlo Acutis** a **Barcelona** i recollim les reflexions de l'**Hospital de Campanya de Santa Anna** sobre l'**aporofòbia**

Agustí Godinach

La basílica de la Mare de Déu de la Mercè ha esdevingut pol d'irradiació de la devoció a Carlo Acutis. El 21 de setembre passat, el bisbe Javier Vilanova va beneir la imatge del jove beat i futur sant. Més recentment, el 10 d'abril, el mateix Vilanova va beneir-ne una relíquia de primer grau — un cabell — que ha estat donada a la basílica per la mare del beat.

POSTULATOR
*Illustra et singulari precorantibus. Ceteros inspectores filios facere et instruire
Se acceptis et eademque hora, et numeris. Anni, particularis*
EX CAPILLIS
BEATI CAROLI ACUTIS
*campus, Agrippine recognition, reuocante collationem
in terra ex matello retulitq; formos, unico corpore manibus, accensio hinc classis,
ex fonsile seruis ruber coloris interius cultigata, et agillo profecti. Instaurati designati
In quorum filios hinc. Ceteros, munit. Vultu subscriptis sigillatque
Vultu munitis, conuoluntis.*
Datum Romae die mensis anno
10 OCTOBIS 2020

El cardenal Krajewski, en la desena missió al país, entrega quatre ambulàncies totalment equipades

Ni enmig de la malaltia el Papa no oblida Ucraïna

ÁNGELES CONDE
Ciutat del Vaticà

Pràcticament des del començament de la invasió a gran escala de Rússia contra Ucraïna, a partir del 24 de febrer del 2022, gairebé tot Occident va tallar lligams amb Moscou en represàlia per l'agressió contra Kíiv. La Santa Seu va decidir no sumar-se a aquesta mesura i va optar per mantenir les relacions amb la Federació Russa en un intent per mediar en el conflicte desfermat per Putin. Cal recordar només la visita del papa Francesc, en un gest totalment inèdit aquell mateix 24 de febrer, a l'ambaixada russa davant la Santa Seu per parlar immediatament amb el Kremlin i mirar d'aturar els bombardejos.

El Vaticà, però, aviat va quedar exclòs tant per Moscou com per Kíiv de qualsevol tipus de mediació política i llavors, en un canvi d'estratègia, Roma va privilegiar la diplomàcia humanitària.

PAPA FRANCESC

“La tasca de la diplomàcia és afavorir el diàleg amb tothom, inclosos els interlocutors que es consideren més ‘incòmodes’ o que no es consideren legítims per negociar”

Per exemple, mediant per a l'intercanvi de presoners entre tots dos fronts.

Aquest va ser l'objecte de la comunicació més recent entre la Santa Seu i la Federació Russa. Fa uns dies va tenir lloc una trucada telefònica entre monsenyor Paul Richard Gallagher, secretari per a les Relacions amb els Estats i les Organitzacions Internacionals, i Serguei Lavrov, ministre d'Afers Exteriors de la Federació Russa. El comunicat vaticà sobre la trucada refereix que van parlar de pau, “d’iniciatives per aturar les accions bèl·liques”, i Gallagher va comunicar al seu homòleg rus que la Santa Seu continuava disponible per cooperar en l'intercanvi de presoners i continuar així “amb el compromís humanitari”. Van abordar una altra qüestió important, que és la situació de l'Església catòlica, minoritària en una Federació Russa de majoria ortodoxa, amb un patriarca ortodox, Ciril, que s'ha manifestat obertament a favor de la invasió d'Ucraïna tot justificant les accions de Vladimir Putin com una mena de croada moderna. A més d'enemistar-se amb el papa Francesc.

Però si la Santa Seu no renuncia en l'intent per mantenir una interlocució amb Rússia per aquestes raons, molt més s'esforça a fer-se present a Ucraïna, el país agredit. Ja ho indicava el mateix papa Francesc a principis d'any quan subratllava en la seva trobada amb diplomàtics que la tasca de la diplomàcia és “afavorir el diàleg amb tothom, inclosos els interlocutors que es consideren més ‘incòmodes’ o que no es consideren legítims per negociar”. “Aquest és l'únic camí per trencar les cadenes d'odi i venjança que t'immobilitzen i per desactivar les bombes de l'egoisme, de

l'orgull i de la supèrbia humana, que són la raó de tota voluntat bel·ligerant que destrueix”, assegurava.

Ja en aquella jornada del 9 de gener del 2025 el Pontífex tenia dificultats per llegir els discursos pels problemes respiratoris. Poc més d'un mes després seria ingressat al Gemelli. Ara continua amb la “convalescència protegida” a casa Santa Marta i des d'allà ha volgut tenir un nou gest amb la que sempre ha definit com “la martiritzada Ucraïna”. Ha enviat el cardenal Konrad Krajewski en una nova missió caritativa al país, la desena de l'almoier pontifici des que va esclatar la guerra a gran escala. El purpurat ha portat quatre ambulàncies totalment equipades donades per Francesc per a les zones de guerra. Les ha lliurades a la regió de Zaporíjia, una de les més disputades, juntament amb queviures i medicines també enviades pel Pontífex.

Enmig de la malaltia, Francesc no s'oblida dels conflictes que laceren el món. Com ha repetit en algun dels seus textos enviats des del Gemelli, “des de l'hospital la guerra encara es veu més

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Ancorats en l'esperança

Amb aquest lema hem fet el camí per viure la Pasqua amb major profunditat i coherència vital, amb plenitud. A la comunitat que cada setmana ens trobem per celebrar l'eucaristia de diumenge i compartir allò que hem preparat per anar avançant en la fe i en la vida.

Intentem que la nostra celebració sigui motor per a la vida que cadascú té durant la setmana, laboralment, familiarment, com veïnes i veïns... allà on sigui.

Aquesta Quaresma vam voler treballar que ancorem la nostra esperança seguint la proposta que ens fa el papa Francesc.

Hem anat esbrinant escoltant i meditant els evangelis proposats diumenge rere diumenge per veure en què ancorem la nostra esperança: si ho fem en falses esperances o cerquem allò que ens n'ofereix una de ben certa; si volem mantenir-la tancada en una tenda o la volem oferir al món; si hem sabut acollir l'abraçada d'amor incondicional que sana i l'hem ofert a qui la necessita; si sabem que el perdó és una font d'esperança i el fem vida... grans qüestions que ens ajuden a ancorar l'esperança i a portar-la al món.

La gran proposta del Papa per a aquest any jubilar ha estat molt adient com a societat i com a Església. Viure de manera esperançada en un món que sembla que l'ha perduda ens ha d'encoratjar a ser valentes i portar-la allà on som. Cal que ho fem clarament i sinodalment; també quan celebrem les eucaristies els missatges han de ser d'esperança cada dia, cada diumenge. No podem deixar passar l'oportunitat de donar missatges clau per a una societat que té fam i set. Avui el món necessita ancorar l'esperança i nosaltres podem donar llum. Cal que ho fem.

ESTHER BORREGO
Trelladora social

© Vatican Media

El cardenal Krajewski, al centre de la imatge.

absurda". Mentre el cardenal Krajewski distribuïa ajuda a Ucraïna, va rebre la trucada del Papa per saber com havia anat la missió i per beneir tots els que es trobaven allà.

Aquest no serà l'últim dels detalls de Francesc amb el poble ucraïnès emmarcats en la diplomàcia humanitària que la Santa Seu no té intenció d'abandonar. De la seva banda, el Papa no només ara, sinó des de fa anys ha posat el focus

sobre la guerra a Ucraïna quan només es localitzava en les regions fronteres amb Rússia. Era pràcticament l'únic líder mundial que denunciava que, a l'Europa del segle XXI, s'estava encruelint un conflicte bèl·lic incipient. Ja el 2015 va demanar a les parròquies europees que fessin una col·lecta a favor d'Ucraïna. Mesos després, el Vaticà va enviar 16 milions d'euros en ajuda, 5 aportats pel Papa a través de l'Òbol de Sant Pere. ■

Canviant les plaques de les ambulàncies donades pel Papa.

Mons. Vicente Rebollo, responsable del Secretariat per al Sosteniment de l'Església

“Marcar la X és un gest senzill que transforma vides”

“Aquest any serà cada diòcesi la que definirà l’itinerari de l’autobús de Xtants”

IGNASI MIRANDA I MACIÀ GRAU

Un any més, amb l’arribada de la declaració de la renda comença també la campanya Xtants, que posa en marxa el Secretariat per al Sosteniment de l’Església amb l’objectiu de donar suport als més vulnerables, entre d’altres missions. L’any passat més de 9 milions de contribuents espanyols van marcar la creu del sosteniment de l’Església dins de l’assignació tributària, i és per això que en aquesta ocasió un autobús tornarà a recórrer Espanya per donar a conèixer l’impacte de marcar la X. El

bisbe responsable del Secretariat per al Sosteniment de l’Església, Vicente Rebollo, va ser entrevistat al programa *Sense distància* de Ràdio Estel el mes de març passat, on va explicar com serà la campanya d’aquest any, que porta el títol “Línia 105 per tants”, que recorre diferents llocs de l’Estat per mostrar la tasca social i espiritual que desenvolupa l’Església en l’àmbit local, a través, moltes vegades, de les seves entitats.

La campanya per animar els fidels a marcar la X de l’Església recorrerà per segona vegada el país amb un autobús. Hi haurà alguna diferència respecte a l’any passat?

Sí, aquest any la diferència és que

serà cada diòcesi la que definirà el seu itinerari, perquè la gent senti que l’Església és més a prop del que pot semblar. Hem constatat que, fins i tot entre els mateixos habitants de les diòcesis, no es coneix prou la realitat de la tasca que fa l’Església a favor dels altres. Llavors, cada diòcesi escollirà 4 o 5 destinacions on presentarà a la gent de la pròpia zona la feina que es fa. Hi ha una campanya general per a tota l’Església, però cada diòcesi la completarà.

També Barcelona té uns dies assignats, al maig.

No sé exactament què faran a Barcelona, perquè cada diòcesi ho con-

creta ella mateixa, però totes hi participaran durant els tres mesos que dura la campanya, coincidint amb el període per fer la declaració de la renda. Així doncs, cada diòcesi té les seves dates i el seu itinerari.

Quines són les raons que han donat les persones que l'any passat van viatjar amb l'autobús per conèixer la realitat social de l'Església i que aquest any han decidit canviar i marcar la casella de la X?

Sempre es trien persones que no marcaven la X, i s'intenta que després la marquin, però no sempre s'aconsegueix. Els presentem tota la labor social, religiosa... fins i tot en poblacions petites... Han vist que un gest tan senzill arriba a moltes persones, i és una acció que no suposa pagar més impostos ni rebre menys diners si els toca tornar-ne: és un gest neutre. I no obstant això, ajudarà moltes persones. Això és el que convenç molts: palpar la realitat, ser-hi a prop, veure les realitats socials que desenvolupa l'Església. Això convenç.

D'altra banda, quan parlem de marcar la X, parlem del sosteniment de l'Església i del clergat, però també d'ajudar moltes persones necessitades. Aquest any s'està destacant especialment aquesta tasca. Podem mostrar algun exemple de persones que reben aquestes ajudes?

Això destaca molt perquè abasta també persones aconfessionals. Per exemple, ajudem famílies a pagar la llum, donem suport alimentari o atenem gent sense sostre o migrants que arriben i no saben com obrir-se camí en la societat. A aquests també se'ls atén. Són gestos que commouen, però tots surten de la mateixa vocació de l'Església de servir les persones. A més, es fa

per qualsevol persona, no importa si és creient o no: si algú necessita ajuda, l'Església l'hi donarà.

Ja ha començat la campanya. Com es presenta aquest any? Quines esperances té l'Església?

Sempre hi ha la perspectiva de superar les xifres de l'any anterior, i és per això que fem una crida perquè ningú no deixi sense marcar la casella de l'Església. És un gest neutre, que no costa diners, i que ajudarà molta gent. Sabem que aquest gest ajudarà molt, i per això no ens cansem d'animar la gent a marcar-lo. Sovint la gent encarrega la declaració de la renda a un tercer, i per això fem una crida perquè la gent s'hi impliqui, se'n preocupi, i se senti responsable i protagonista d'ajudar, marcant la casella 105.

Catalunya està per sota de la mitjana espanyola, tot i que va ser la tercera comunitat que més recursos va aportar. Quin missatge donaria a la gent de Catalunya?

Que no tinguin por, que no desconeixin el sistema. Li diem la línia 105 perquè és la casella 105. Han de saber que no hi ha cap problema de marcar-la: no pagaran més ni rebran menys. Seran protagonistes d'una ajuda molt necessària, i val la pena. Hi ha molta ignorància, desconeixement, però tothom vol ajudar. Tenim un gran repte a Catalunya per créixer, i volem que tothom s'adoni de com pot ajudar.

El sosteniment de l'Església en general, l'autofinançament, és necessari degut a la separació entre institucions civils i l'Església. Tot depèn que la gent hi col·labori. Si ningú marqués la X, l'Església no rebria res.

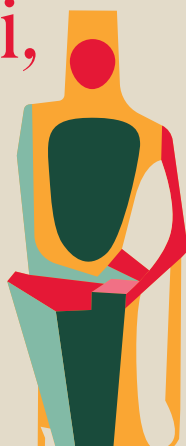
Exactament. L'Església només rep diners quan la gent marca la casella.

Per tant, hi ha una independència total respecte del pressupost de l'Estat. Això permet que la persona pugui concretar aquest gest d'ajuda cap als altres. Si ningú la marqués, no rebríem cap euro. L'Església és totalment independent de l'Estat, i això li dona llibertat. Paguem impostos com tothom, com una ONG. No tenim cap privilegi, i no depenem del Govern, sinó de la voluntat dels creients, o fins i tot de gent no creient que també la marca perquè sap que pot ajudar molta altra gent. La confiança és molt important. Hi ha molta força positiva i volem posar l'accent en el bé que fem i que volem fer. ■

“Tenim un gran repte a Catalunya per créixer, i volem que tothom s'adoni de com pot ajudar”

Et dius Jordi,
Jordina,
Jorge o
Georgina?

Celebra el teu dia amb nosaltres.

Per Sant Jordi, t'obrim les portes de manera gratuïta i et convidem a descobrir la instal·lació audiovisual creada especialment per a l'ocasió.

Entrades amb reserva prèvia del 21 al 23 d'abril.

@basilicasagradafamilia

Més informació a sagradafamilia.org/sant-jordi

El bisbe Javier Vilanova va beneir una relíquia de primer grau del “sant millennial”

La basílica de la Mercè, pol d'irradiació de la devoció a Carlo Acutis

Mons. Javier Vilanova i el mercedari Fermín Delgado durant la missa del 10 d'abril a la Mercè.

CARME MUNTÉ MARGALEF

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

El 10 d'abril passat, a les vigílies de la seva canonització, una corrua de fidels veneraven a la basílica de la Mare de Déu de la Mercè una relíquia del jove beat Carlo Acutis, popularment conegut com el “sant millennial”, l’“influencer de Déu”, el “ciberapòstol”...

Un xaval italià que el 12 d'octubre del 2006, als 15 anys, va morir a causa d'una leucèmia fulminant; que el 10 d'octubre del 2020 va ser beatificat i que el 27 d'abril vinent, en el marc del Jubileu dels Adolescents, serà canonitzat. També va ser un dels tretze patrons de la darrera Jornada Mundial de la Joventut, l'estiu del 2023 a Lisboa.

La relíquia acabava de ser beneïda pel bisbe auxiliar de Barcelona, Javier Vilanova, que va destacar que havia estat donada per la seva mare, Antonia Salzano, i portada fins a Barcelona pel matrimoni amic José María Zavala i Paloma Pia Gasset, responsables de la pel·lícula *El cielo no puede esperar. Carlo Acutis, el influencer de Dios*. Tot plegat gràcies a la gestió de Mònica Padrol, responsable de temes culturals i visites de la Mercè, i del mateix rector de la basílica, el pare Fermín Delgado.

Un cop beneïda pel bisbe Vilanova, a partir d'aquell moment tots els fidels ja poden acudir a la basílica de la Mercè per venerar, a la capella de Carlo Acutis, aquesta relíquia de primer grau —un cabell—, que “procedent de les mans de la seva mare, es queda ara en les mans de la nostra Mare del Cel,

venerada aquí, la Mare de Déu de la Mercè”, va dir Mons. Vilanova.

En la seva homília, el bisbe auxiliar de Barcelona, molt devot d'Acutis, va demanar-ne la intercessió pels joves, “perquè s'enamorin del Senyor, de l'amor més gran”. També pels joves que es troben perduts i, en aquest sentit, va destacar que Carlo Acutis és model de com fer servir una eina moderna com és la informàtica per al bé. “No sempre és així”, va dir Vilanova, i es va lamentar dels infants que a edats tan primerenques com els 8 anys fan servir internet per accedir a pàgines de pornografia.

També va demanar la intercessió d'Acutis —que “va ajudar els seus pares en el desvetllament de la fe”— pels matrimonis i les famílies, perquè siguin testimonis cristians valents i autèntics.

També pels pastors, perquè tinguin cura de la seva vida interior i així, donin testimoni d'una fe viva. "La fe no és una cosa antiquada, és de tots els temps; la fe d'Abraham i d'Acutis és la mateixa", va remarcar el bisbe.

Carlo Acutis va ser un jove molt avesat a les noves tecnologies i que tenia una gran devoció per l'Eucaristia. De fet, una de les seves frases més cèlebres era: "L'Eucaristia és la meua autopista cap al cel." Per tot plegat va crear una pàgina web on classificava els principals miracles eucarístics que han tingut lloc al llarg dels segles arreu del món.

Com ens va dir la seva mare, en una entrevista publicada el 12 de març del 2023, "en Carlo era un noi d'avui, generós, humil i caritatiu, s'amoinava pels malalts i els ancians. Era senzill, simpàtic i alegre. Mai no el vaig veure trist. Era molt rialler. Es comportava com qualsevol altre noi de la seva edat: feia esport, li agradaven la música i els videojocs...". Però, a més —afegia— "en Carlo anava tots els dies a missa, feia l'adoració eucarística, resava el Rosari, llegia la Bíblia... Va ser catequista durant cinc anys i va ser llavors quan es va adonar que molts joves estan allunyats de l'Església. Va saber, com deia sant Joan Pau II, 'obrir les portes de bat a bat a Crist', i així, la seva vida ordinària va esdevenir, per tant, una vida extraordinària". I afegia encara que "En Carlo és signe inequívoc d'una santedat contemporània".

Les restes del jove es veneren a l'església de Santa Maria la Major d'Assís, també coneguda com a santuari de l'Espoliació, parròquia dedicada al discerniment vocacional i on els responsables són testimonis directes de la forta irradiació que genera. Ens ho deia la germana Francisca, de les Germanes Missioneres Caputxines del Brasil, el grup de religioses que està a càrrec del santuari des del 2017: "Ve gent de tot tipus, gent malalta demanant la curació, grups de joves, d'altres que no el coneixen... ara bé, mai ningú no en resta indiferent" (*Catalunya Cristiana*, 14/07/2024).

Participant d'aquesta irradiació, més a prop nostre, tenim la basílica de la Mare de Déu de la Mercè, patrona de la diòcesi i la ciutat de Barcelona i custòdia des d'ara de la relíquia d'aquest nou sant de l'Església que, amb només 15 anys, deia que "una vida tan sols pot ser veritablement bella si s'aconsegueix estimar Déu per damunt de tot". ■

El bisbe auxiliar venerant la relíquia del jove Carlo Acutis.

LA PASSIÓ D'ESPARREGUERA 2025

FORMAT TRADICIONAL

matí i tarda

16, 23 i 30 de març

6 d'abril

NOU FORMAT

2 h i 30 min

12, 18, 26 i 27 d'abril

1 de maig

On la tradició es fa espectacle

WWW.LAPASSIO.NET

L'Hospital de Campanya de Santa Anna va organitzar la taula rodona "Odiaràs el proïsme"

Humanisme de proximitat, la recepta contra el racisme i l'aporofòbia

Agustí Codinach

Mossèn Peio Sánchez mostra el llibre del cardenal Zuppi: "Odierai il prossimo tuo."

CARME MUNTÉ MARGALEF

Barcelona

A la nostra societat sonen tambors de racisme i d'aporofòbia, és a dir, de fòbia a les persones pobres pel fet de ser pobres. I això està derivant en un cert rum-rum de rebuig a projectes socials com l'Hospital de Campanya de Santa Anna, al districte de Ciutat Vella de Barcelona. "Estem preocupats per aquesta situació que

significa un creixement del racisme i de l'aporofòbia entre nosaltres", alerta mossèn Peio Sánchez, rector de Santa Anna. "Hi ha un moviment polític coordinat en contra de serveis socials com el nostre, perquè ho estem veient a diferents llocs."

També ho pateixen altres serveis com el menjador social Caliu, a la parròquia de Sant Joan d'Horta. "Les queixes dels veïns ens han obligat a endarrerir l'inici de l'esmorzar", es lamenta Àngels Fàbregues, "un servei que a banda d'oferir menjar i beguda

calenta, també brinda un altre tipus d'escalf: acollida i escolta". El servei atén unes 200 persones cada dia, tots els dies de l'any. "Abans començàvem entre setmana a les vuit, i ara ho hem de fer a les nou, i a les deu els caps de setmana."

Davant d'aquest clima polític i social, que es tradueix en por i rebuig envers el diferent, Santa Anna va organitzar una taula rodona amb el títol provocatiu d'*Odiaràs el proïsme*, que parteix d'una reflexió que el cardenal Matteo Zuppi aborda en un llibre ho-

mònim, *Odiarai il prossimo tuo*, sobre l'actual societat.

En la taula rodona del dimecres 2 d'abril hi van participar experts en la matèria, persones que en el dia a dia toquen la carn del sofrent: el padre Àngel, fundador de Mensajeros de la Paz; Beatriz Fernández, directora d'Arrels Fundació; sor Lucía Caram, impulsora de la Fundació Convent de Santa Clara de Manresa, i Salvador Busquets, president de Càritas Catalunya.

Van ser moderats per mossèn Peio Sánchez, que com no podia ser de cap altra manera va fer avinent el record de Viqui Molins. Va ser en el moment en què va lliurar al padre Àngel la bufanda vermella que portava la religiosa teresiana i que ha esdevingut emblema dels hospitals de campanya i de l'Església a l'estil del papa Francesc.

Perquè l'Església a l'estil del papa Francesc i de l'Evangelí de Jesús és l'Església que no calla. "De vegades callem massa", va reconèixer el padre Àngel, "i l'Església i els homes i dones de bona voluntat no podem callar davant de tanta injustícia, odi i desigualtat". És l'Església en sortida que, com va dir el responsable de Mensajeros de la Paz, "va al temple a pregar i donar gràcies a Déu però

després surt al carrer, perquè no hi ha res més bonic que estar amb els més necessitats".

L'Església a l'estil del papa Francesc i de l'Evangelí de Jesús és la que proclama Joan 15,12: "Aquest és el meu manament: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat." Malauradament, com va constatar sor Lucía Caram, "odiaràs és el manament que s'està instaurant avui dia", alhora que va lamentar que "hi ha una profanació i instrumentalització del nom de Déu". "El discurs de l'extrema dreta és la religió que domina el pensament a nivell mundial, i davant d'això no podem ser neutrals", va manifestar la religiosa dominica.

La contrarèplica al discurs d'odi és clara: acostar-nos més a Jesús, practicar la resistència evangèlica i conrear la humanització per la proximitat. "Quan sents un crit de patiment molt fort i t'hi gires d'esquena comença un procés cap a la deshumanització", va dir Salvador Busquets. "Crec molt en la solidaritat que neix de la proximitat. Hem de crear espais de trobada. Només des de la proximitat veus coses que et fan moure."

La intervenció de la responsable de la Fundació Arrels va servir per posar xifres a l'aporofòbia. "Un 87% de les persones que atenem afirmen que

han patit algun episodi de violència i discriminació pel fet de ser al carrer", va exposar Beatriz Fernández, "però segons dades del Ministeri de l'Interior només se'n van denunciar 18 casos a tot Espanya l'any passat". Conclusió: "Les persones no ho denuncien perquè han normalitzat la seva situació." "Hem posat nom al fenomen, però ara cal que les persones en siguin conscients i denunciïn", va afegir la responsable d'Arrels.

La taula rodona es va obrir al conjunt de les entitats aplegades a Santa Anna, que van poder explicar la seva experiència. ■

SALVADOR BUSQUETS

"Quan sents un crit de patiment molt fort i t'hi gires d'esquena comença un procés cap a la deshumanització"

ADMINISTRACIÓ DE PATRIMONIS IMMOBILIARIS LLOGUERS – ALQUILERES – LOCATIONS – RENTS

RAMBLA CATALUNYA 81 4-2

08008 – BARCELONA

www.alkilando.com

93 451 50 00

SOLSONA

Celebració del jubileu dels malalts i la gent gran

El dia 5 d'abril, a la catedral de Solsona, es van aplegar més d'un centenar de persones dels grups de l'Hospitalitat de Lourdes, Pastoral de la Salut i Vida Creixent per celebrar el Jubileu. L'acte va consistir en la visita al temple jubilar seguint l'itinerari que la diòcesi ha preparat per a aquest 2025. Després tingué lloc una eucaristia presidida pel bisbe Francesc, i va acabar amb la processó de torxes típica de Lourdes.

TORTOSA

Enviament missioner de Ramon Gaya

El 15 de març passat, el bisbe Sergi Gordo Rodríguez va celebrar l'Eucaristia a la parròquia de Sant Francesc, de Jesús-Tortosa, al final de la qual va fer l'enviament missioner de Ramon Gaya Cid, membre de la Delegació diocesana de Missions. Ha estat destinat a Angola, mitjançant una ONG dels Pares Paüls, concretament, Missioners Seglars Vicencians.

VIC

Els Dolors: 275 anys de devoció a Vic

El Diumenge de Rams, la tradicional processó dels Dolors, que enguany ha celebrat els 275 anys, va recórrer els carrers del centre històric de la ciutat. Aquesta és, segons els experts, una processó única a tot Europa, l'única manifestació pietosa que ha guardat intactes les seves formes i rituals des dels inicis fins a l'actualitat.

GIRONA

Visita de Catalonia Sacra al monestir de Sant Llorenç de Sous

Més d'una vintena de persones van participar, a finals de març, en una visita guiada al monestir de Sant Llorenç de Sous organitzada per Catalonia Sacra. L'activitat tenia per objectiu donar a conèixer aquest conjunt de l'Alt Empordà, que va assolir la màxima esplendor al voltant de l'any 1000.

URGELL

Recés per als laics a Balaguer predicat per l'arquebisbe

L'arquebisbe Joan-Enric Vives, els dies 4, 5 i 6 d'abril, va predicar el ja tradicional Recés de Quaresma-Pasqua a la diòcesi d'Urgell, ofert als laics i laiques de la diòcesi, a la casa d'espiritualitat del Sant Crist de Balaguer. Amb una bona assistència de 44 fidels, l'arquebisbe, amb 6 meditacions, va acompanyar el recés, dins el qual van tenir lloc una Vetlla de pregària i una d'adoració preparades per Mn. Antoni Elvira, vicari episcopal d'Acció Pastoral.

TERRASSA

Trobada diocesana d'escolans

El 5 d'abril, al Seminari diocesà a Valldoreix, va tenir lloc la 16ena Trobada diocesana d'Escolans. El lema ha estat: "Servir el Senyor amb alegria" (Salm 99,2). L'encontre es va iniciar amb la rebuda per part del rector del Seminari, seguida de tot un conjunt d'activitats i una catequesi a càrrec dels seminaristes. El bisbe Salvador va presidir la celebració de la missa, seguida del dinar i el lliurament del diploma d'escolà i una icona de la Sagrada Família.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Obres a la façana principal de la catedral de Sant Llorenç

El Pla Director d'obres de conservació i millora de la parròquia-catedral de Sant Llorenç continua en marxa. Aquests dies s'ha iniciat una nova fase, la de la façana principal, per sanejar tots els elements arquitectònics, extreure els vitralls i els seus marcs i portar-los al taller del vitraller per sanejar-los, restaurar-los i consolidar-los.

LLEIDA

Pere Lluís Font dona la seva biblioteca i arxiu personal a l'IREL

El filòsof i teòleg Pere Lluís Font i el bisbe de Lleida, Salvador Giménez Valls, han signat a Cerdanyola del Vallès el conveni mitjançant el qual la biblioteca i arxiu personal del recentment guardonat amb el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes passarà a formar part del fons de l'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida (IREL), del bisbat de Lleida.

TARRAGONA

Pelegrinatge de l'arxiprestat de la Conca-Urgell-Garrigues a Montserrat

Les parròquies de l'arxiprestat de la Conca-Urgell-Garrigues van celebrar, el 6 d'abril, el pelegrinatge al monestir de Montserrat, que va comptar amb la participació de més de cinc-cents feligresos. El nombrós grup de pelegrins va ser rebut pel P. Joan Maria Mayol, o.s.b., rector del santuari.

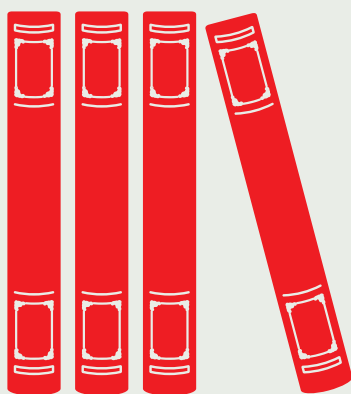

Prepara't per celebrar Sant Jordi:

1

Tria la rosa més bonica

2

Escull un llibre que
creguis que emocionará
qui el rebi

3

Regala la rosa i el llibre
a algú especial

Sant Jordi és de tothom

23 d'abril de 2025

El moviment de les dones del sepulcre és essencial. És un moviment que es fonamenta en la força de l'amor, que les empeny

L'esperança que mou

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

*Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat*

Benvolguts i benvolgudes, aquest Any Jubilar de l'Esperança ens ha d'ajudar a viure i comprendre amb més profunditat el misteri del temps pasqual que avui comencem. L'al·leluia cantat amb entusiasme per tot el poble sant de Déu, enyorat durant aquest llarg temps de Quaresma, no és un element decoratiu, sinó expressió de l'alegria que neix del cor quan celebrem que les promeses de Déu s'acompleixen en Jesús de Natzaret. I tanmateix, aquest al·leluia no es pot cantar amb sinceritat sense haver recorregut el Tríduum pasqual, perquè la resurrecció del Senyor no és un triomfalisme, sinó el fruit de la seva donació total i lliure a la humanitat.

És aquesta la lliçó que avui i sempre ens ofereixen les dones del sepulcre. Elles havien contemplat amb els seus ulls el fracàs del seu Mestre penjat en una creu. "S'ha complert el temps i el Regne de Déu és a prop", els havia dit una vegada i una altra, pels camins de Galilea. I ara, en la foscor d'aquell migdia fatídic, on era l'acompliment d'aquest Regne? El camí humil del Natzarè no havia servit per a res...

La reacció més lògica i raonada hauria estat abandonar, pensar que Jesús s'havia equivocat, que les seves prediccions eren una simple quimera. Però aquelles dones no deserten, no s'escapoleixen. Al contrari, continuen actives en el seu interior, i passat el repòs obligatori del dissabte tornen de nou amb la intenció d'ungir el cos del Mestre. El seu moviment és essencial. És un moviment que no es fonamenta en la força de la raó, sinó en la força de l'amor, que les empeny. Quina poca importància donen a la gran pedra sepulcral, als guardes, a tots aquells que es riuran d'elles perquè el seu gest es inútil i absurd. Quina poca importància donen a la seva tristesa i al seu abati-

ment, que les hauria reclòs a casa en la inactivitat de la desesperança. No! Elles han rebut una gràcia sobrenatural que les situa en un altre lloc, l'espai del Regne, perquè "nosaltres esperem allò que no veiem, i ho anhelem amb constància" (Rm 8,25).

És des de la seva recerca que descobreixen la novetat de Déu. Arribades al sepulcre tot és nou i sorprenent. On és el cos que elles mateixes havien vist sepultar? Qui són aquells amb vestits resplendents que els parlen? I els seus dubtes es responen amb un altre interrogant: "Per què busqueu entre els morts aquell qui viu? No és aquí: ha ressuscitat" (Lc 24,5-6).

Una llum aflora en els seus cors. Així, serà veritat que el Regne ha irromput definitivament en la vida dels éssers humans? Serà veritat que aquell camí de servei i d'abaixament predicat pel Mestre esdevé font de vida eterna? No es tracta de comprovacions empíriques. Per descobrir-ho, nosaltres només podem llevar-nos a trenc d'alba, encaminar-nos vers el sepulcre i deixar-nos sorprendre per Déu.

Santa Pasqua! ■

L'Església universal torna a constatar el major disseny de la història, el triomf de la llum sobre la foscor

L'amor sempre venç!

SERGI GORDO RODRÍGUEZ

Bisbe de Tortosa

Al·leluia, al·leluia, al·leluia!
Molt bona i santa Pasqua,
estimats germans i ger-
manes, amics i amigues!

L'Església universal torna a cons-
tatar el major disseny de la història,
el triomf de la llum sobre la foscor,
l'aliança eterna que impregna aquest
món de bellesa: Jesucrist ha ressus-
citat! Veritablement, ha ressuscitat!

El nostre Déu "no és Déu de morts,
sinó de vius" (Lc 20,38). Per això, el
Senyor de la Vida, ve a visitar-nos
com als deixebles per anunciar-nos
la glòria eterna de la Resurrecció: Pau
a vosaltres! (cf. Lc 24,36).

Amb aquesta certesa de la Resur-
recció de Crist, de la qual som testi-
monis pel seu infinit i incommensu-
rable amor (Ac 1,22), ens endinsem
en un camí d'esperança que conver-
teix la tribulació en consolació, el
plor en alegria, el dubte en certesa,
la por en confiança, la guerra en pau,
la feblesa en fortalesa, la divisió en
fraternitat, el conflicte en amistat,
el rancor en amor.

Ressuscitar, amb Crist, és una tas-
ca del dia a dia; una missió fraterna
que hem de dur a terme en la nostra
família, en la nostra feina, en els nos-
tres estudis, en les nostres amistats i
en el nostre quefer ordinari.

El Senyor obre les portes de la
nostra fe, perquè siguem apòstols i
servidors de l'Evangeli allà on hi hagi
un crit de desconsol, un cos magolat
o una mirada trencada per la solitud.
Ell, després d'haver-se humiliat fins
a la mort — i una mort de Creu —, ha
trencat les cadenes del pecat i ens
ha obert un pont cap a la vida: amb
les dones que van córrer a anunciar

la notícia als germans (cf. Mt 28,8-
10), amb el plor de Maria Magdalena
després d'haver-se trobat amb el
Ressuscitat (cf. Jn 20,14-18), amb
Pere i Joan corrent fins al sepulcre
(cf. Jn 20,3).

Avui som cridats, una vegada
més, a ser testimonis de la presència
de Crist Viu, a ser reflexos d'aquest
Amor que es dona en abundància (cf.
Jn 10,10) i es parteix i reparteix sense
mesura; al peu de la Creu, en el Sa-
crifici de l'altar, el Banquet, o en el
miracle constant de la vida.

"Si Crist no ha ressuscitat — com
va deixar escrit sant Pau — la nostra
predicació és buida, i buida és tam-
bé la vostra fe" (1Co 15,14). Anun-
ciem, doncs, l'alegria desbordant de
la Llum que avui neix per il·luminar
cada racó d'aquesta Terra amb la seva
inesgotable bondat.

Celebrem la gran notícia que con-
tinua transformant el món: la mort
mai no tindrà l'última paraula, per-
què l'amor sempre venç. Felicitat Pasqua
de Resurrecció! ■

CONSULTORI BÍBLIC

Què es destaca en la trobada entre Jesús i Maria Magdalena?

PILAR CASALS

Biblista i egiptòloga

Diumenge al matí, segons narra l'evangelista Joan, Maria Magdalena s'atansa al sepulcre. Després de veure la pedra enretirada, Maria surt corrents a buscar Pere i el deixeble etimat, que s'hi personen. Tot seguit, el focus retorna a ella i, del desconcert inicial, Maria passa a sentir el dol de la pèrdua. I és en aquest punt, que mira dins el sepulcre i hi veu dos àngels. Aquí s'encesta un diàleg amb ells que li pregunten el motiu del plor. La seva resposta mostra la preocupació per no saber on és el cos de Jesús, reflectint així que encara no ha comprès que ha ressuscitat. I és que la resurrecció no apareix narrada, sinó tan sols apuntada a través de les seves conseqüències: la *pedra moguda*, el *mocador*, el *llençol d'amortallar*, l'absència del cadàver, accentuant i preservant el seu caràcter inefable. És en aquest moment que Jesús apareix en escena, tot i que l'evangelista explicita que ella no el reconeix, sinó que el confon amb l'hortolà (Jn 20,15) que s'encarrega de l'hort on es troba el sepulcre (Jn 19,41). De nou, la pregunta sobre el plor entra en escena, reforçant la idea de no saber qui és; de veure'l i no reconèixer-lo. Però tot canvia en sentir com pronuncia el seu nom. És la crida i la revelació que Jesús fa d'ell mateix el que provoca el reconeixement. Maria pren consciència de qui té al davant: Jesús és viu! I és fruit d'aquesta experiència del Jesús ressuscitat, que s'arrelarà el seu testimoniatge.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Veure i creure

P. LLUC TORCAL

Monjo de Poblet

Il·lustració: Glòria Monés

El moviment de deixebles el matí de Pasqua al voltant del sepulcre de Jesús, que manifesta, entre altres, aquest fragment de l'Evangeli segons sant Joan, serveix per fer-nos entendre la dinàmica de la fe en la resurrecció del Senyor, el fonament bàsic del cristianisme. Primer, Maria Magdalena amb altres dones (segons altres fonts), que van al sepulcre a omplir de perfums el cos d'un mort quan encara era fosc; després de la sorpresa de no trobar-hi el cos ("s'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat"), Pere i l'altre deixeble corren cap al sepulcre, que acaben entrant dins i veuen el sepulcre buit. Els Evangelis narren altres moviments de deixebles al llarg d'aquell gloriós dia. I de tot plegat, se'n desprèn que la primera reacció davant del sepulcre buit és la incredulitat. Els signes que ha deixat la resurrecció del Senyor porten, primer que res, a la incredulitat. I això és bo perquè demostra la solidesa de la fe dels apòstols i dels altres deixebles, no donats a deixar-se endur per fantasies, sentiments o meres il·lusions.

En efecte, no saber, no entendre, fins i tot, no creure, davant del fet de la resurrecció és la millor garantia de la veracitat i rea-

litat d'aquest fet transcendental. Caldrà una altra dinàmica interior, per col·locar tots aquests esdeveniments al costat del record de la vida i la predicació de Jesús, per poder entendre les paraules del Senyor i, així, creure que realment, tal com havia dit, Jesús ha ressuscitat d'entre els morts. L'experiència del matí de Pasqua, gens propensa a creure, malgrat veure els signes, condueix a l'experiència del vespre de Pasqua, quan Jesús, donant la seva pau, es fa present enmig de la reunió dels apòstols encara espordits. I és aleshores que els seus dubtes, les seves incomprendiments, la seva incredulitat s'esvaeixen i, veient el Senyor enmig d'ells, amb els signes de la creu, creuen que veritablement Jesús ha ressuscitat.

Per això la incredulitat primera és garantia de la fe conseqüent. Aquells i aquelles que eren durs a creure, ara creuen perquè han viscut l'experiència de trobar-se realment amb el Senyor ressuscitat i gloriós, una experiència que serà viscuda al llarg de cinquanta dies (no fos cas que encara tornessin a la seva incredulitat natural) i que se'ns permet de fer també a nosaltres al llarg del temps pasqual que avui hem iniciat. Bona Pasqua del Senyor Jesús! ■

Diumenge de Pasqua

Lectura primera

Ac 10,34a.37-43

Després d'haver ressuscitat d'entre els morts, nosaltres hem menjat i hem begut amb ell

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: “Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el consagrà unguint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom.”

Evangelí

Jn 20,1-9

Havia de ressuscitar d'entre els morts

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

El diumenge Maria Magdalena se

Salm responsorial

117

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor. Que respongui la casa d'Israel: perdura eternament el seu amor.

R. Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo.

La dreta del Senyor fa proeses, la dreta del Senyor em glorifica. No moriré, viuré encara, per contar les proeses del Senyor. *R.*

La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet, i els nostres ulls se'n meravellen. *R.*

n'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat treta de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: “S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat.” Llavors Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol

Lectura segona

Col 3,1-4

Cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colossos

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra.

Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

Al·leluia

Crist, el nostre anyell pasqual, ha estat immolat: celebrem en el Senyor la festa de Pasqua.

d'amortallar, però no hi entrà. Darrere d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc.

Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts. ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC C; FERIAI I
TEMPS DE PASQUA
SALTERI: SETMANA 1

Abril

20. DIUMENGE DE PASQUA

Resurrecció del Senyor (S), *Blanc*. Lectures: Fets 10,34a.37-43 / Salm 117 / Colossencs 3,1-4 / Joan 20,1-9
SANTORAL: Agnès de Montepulciano, rel.; Oda, vg.; Sulpici; Vicent Ferrer, prev.

21. DILLUNS

Octava de Pasqua, *Blanc*. Lectures: Fets 2,14.22-32 / Salm 15 / Mateu 28,8-15
SANTORAL: Anselm de Canterbury, b.; Conrad de Parzham, rel.; Silví, mr.

22. DIMARTS

Octava de Pasqua, *Blanc*. Lectures: Fets 2,36-41 / Salm 32 / Joan 20,11-18
SANTORAL: Adalbert, b. i mr.; Agapit I, p.; Apelles, mr.; Caius i Soter, p. i mr.; Senorina, vg.

23. DIMECRES

Octava de Pasqua, *Blanc*. Lectures: Fets 3,1-10 / Salm 104 / Lluc 24,13-35
SANTORAL: beata Elena d'Udine,

rel.; Gerard, b.; beat Gil d'Assís, rel.; Jordi, mr.; beata Teresa-Maria de la Creu, rel.

24. DIJOUS

Octava de Pasqua, *Blanc*. Lectures: Fets 3,11-26 / Salm 8 / Lluc 24,35-48
SANTORAL: Benet Menni, prev. i fund.; Fidel de Sigmaringen, prev. i mr.; Gregori d'Elvira, b.; Maria Eufràsia Pelletier, rel. i fund.; Salomé, deixebra

25. DIVENDRES

Octava de Pasqua, *Blanc*. Lectures: Fets 4,1-12 / Salm 117 / Joan 21,1-14
SANTORAL: Ania, b.; Calixta, mr.; Marc, evangelista

26. DISSABTE

Octava de Pasqua, *Blanc*. Lectures: Fets 4,13-21 / Salm 117 / Marc 16,9-15
SANTORAL: Mare de Déu del Bon Consell; Clet o Anacleto, p. i mr.; Isidor, b. i dr. de l'Església; Marcel·lí, p. i mr.; Pascasi, b.

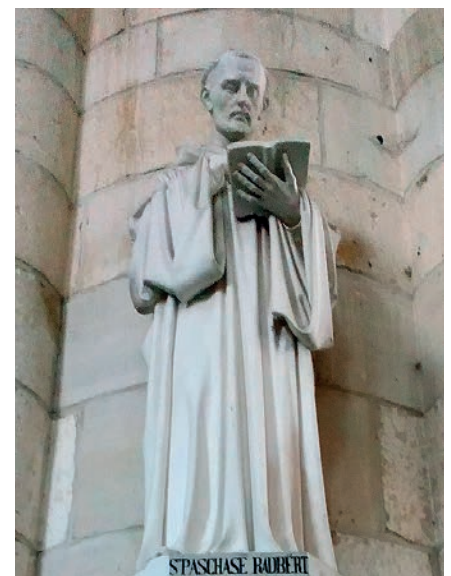

El Sant 26 d'abril

Pascasi Radbert, teòleg, benedictí i abat

Nascut el 792 a Soissons, França, va ser abandonat quan només era un infant a la porta del convent de Notre Dame d'aquesta població, i va ser criat per les monges d'allà abans de rebre formació dels monjos de Sant Pere, també a Soissons. Després, va decidir entrar al monestir benedictí de Corbie, on l'abat era sant Adalard, i fou ordenat diaca. L'any 822, va ser enviat amb altres monjos per fundar el monestir de Nova Corbie, a Westfàlia, Alemanya. Durant diversos anys va exercir com a mestre de novicis i director d'escola tant a Corbie com a Nova Corbie, i el 844 va ser nomenat abat del nou monestir. No va ser mai ordenat sacerdot,

i com que considerava que el càrrec d'abat no s'avenia amb el seu caràcter, Pascasi va renunciar-hi cap al 849. Es va traslladar a l'abadia de Saint Riquier, però més tard va tornar a Corbie, on acabaria morint. El seu sepulcre, conservat a Corbie, fou inventariat com a monument històric francès el 1907. Autor prolífic, va escriure diversos comentaris bíblics, a més d'un extens text sobre la vida de l'abat Adalard i el conegut *De Corpore et Sanguine Domini*, el primer tractat sobre l'Eucaristia. També se'l considera l'autor de l'epístola IX de Pseudo Jeroni, un document important en el desenvolupament de la doctrina de l'Assumpció de la Mare de Déu.

**JAUME GONZÁLEZ
PADRÓS**

Institut de Litúrgia ad instar
facultatis

El diumenge primer de Pasqua és, justament, el model de tots els diumenges de l'any

Dia primer. Dia vuitè

El tríduum pasqual queda coronat amb la celebració del diumenge. Després de la gran vetlla, la comunitat cristiana és convocada a viure el dia dels dies, aquell que és el primer de tots i que marca el començament del temps nou, inaugurat per la resurrecció del Crist, Senyor del temps. La Vetlla Pasqual és un esdeveniment únic en l'any litúrgic; en canvi, el diumenge és el batec del cor de l'Església en el seu ésser sacramental.

Ens podem preguntar quina és la singularitat del diumenge de Pasqua, passada la vetlla. I la resposta no pot ser una altra que aquesta: l'especificitat del primer dels diumenges rau en el fet de ser el tipus, el model, gairebé podríem dir "el motlle" de tots els diumenges de l'any. En la celebració dominical, aquest dia, no hi ha ritualment res que li sigui específic i que no trobem en els altres diumenges, llevat, és clar, de la seqüència bellíssima, cantada o recitada poèticament, abans de l'aclamació a l'evangeli: *Victimae paschali laudes*. L'aspersió amb l'aigua en el lloc de l'acte penitencial és sempre possible cada diumenge, precisament a partir d'aquest. És una llàstima que no sigui més estesa aquesta aspersió, i que hagi quedat, només, en la pràctica de moltes comunitats per al temps pasqual. Fent-ho així, perdem una preciosa ocasió per subratllar que, cada

diumenge, celebrem la Pasqua setmanal. Què trobem, per tant, de propi i irrepetible, en aquest primer diumenge llevat de la citada seqüència? A la litúrgia de les Hores, les Vespres baptismals al voltant de les fonts. En la celebració eucarística, res. Avui el credo serà el baptismal —fet de preguntes i respostes— només si hi ha baptismes dins la missa. El ciri pasqual estarà encès des del començament. És a dir, el diumenge primer de Pasqua és, justament, el model de tots els diumenges de l'any. Per això cal prestar-hi molta atenció, i viure'l, realment, com una autèntica gràcia pasqual.

I, per subratllar que el diumenge és "sagrament" que brolla de la Pasqua del Crist, en el segon, l'anomenat *in albis*, la lectura evangèlica ens posa davant els ulls l'aparició del Ressuscitat *al cap de vuit dies*, quan els apòstols, també en diumenge, tornaven a estar reunits en un mateix lloc. Així, doncs, el diumenge apareix, a la llum de la resurrecció del Senyor, com el dia primer, perquè és signe de la novetat de la resurrecció que inaugura el temps nou, i també com el dia vuitè, és a dir, el dia de la plenitud escatològica, el dia etern. Ho expressà meravellosament Joan Pau II en el darrer punt de la seva carta apostòlica *Dies Domini* (1998): "El diumenge, amb la seva 'solemnitat' ordinària, continuarà marcant el temps del pelegrinatge de l'Església fins al diumenge sense posta." ■

El cau del Palau d'Anglesola celebra el trentè aniversari a Montserrat

Un cap de setmana intens i vital a Montserrat.

FRANCESC BALCELLS I TEIXIDÓ

L'Aggrupament Escolta i Guia Lo Merlet, del Palau d'Anglesola, va iniciar l'activitat el curs 1995-1996. Trenta anys després, continua educant infants i joves en el compromís per un món millor. I això ho van celebrar 130 persones el cap de setmana del 29 i 30 de març a Montserrat. Alguns van pujar-hi dissabte al vespre, gaudint de la pau que ofereix la muntanya sense la pressió dels turistes. Van compartir el sopar, un joc familiar i una vetllada musical.

El diumenge, a primera hora, s'hi van afegir la resta d'escoltes, membres actuals, també antics i amics. Després d'un bon dia a la plaça, es van enfilear per diferents rutes del massís: els més agosarats a Sant Jeroni, altres pel camí dels Degotalls, un grup fent la ruta de les ermites de Santa Anna i Sant Joan...

Al migdia, tots es van aplegar a Sant Miquel per dinar. I a la sobretaula van baixar a la basílica per visionar el videomapatge dels mil anys del monestir. Després van pujar a veure la Mare de Déu de Montserrat i seguidament es van reunir amb l'Anselm, un monjo jove que va explicar la història del santuari i la vida de la comunitat. Per acabar, l'hora dels adeus a la plaça.

Un cap de setmana intens i vital, de retrobaments amb antics caps i escoltes, que va servir per recordar mil i una anècdotes. També un espai privilegiat per agrair aquest trosset d'història col·lectiva, assaborint el recorregut fet, i animant els actuals caps i escoltes a continuar endavant, vivint a fons l'estil de vida del cau. L'escoltisme ofereix moments feliços per créixer integralment, i facilita uns lligams amb la natura, amb els altres i amb un mateix, que són únics i per a tota la vida. ■

La primera immobiliària amb valors cristians de Catalunya

PROMOCIÓ

Vengui el seu immoble amb nosaltres i li regalem l'IBI de tot l'any, el certificat energètic i la cèdula d'habitabilitat.

- Compra i venda d'immobles (cases, pisos, locals)
- Administració de finques
- Lloguer de cases i pisos (estem especialitzats en lloguer per temporada)
- Comprem edificis (no importa l'estat en què estiguin)

936 170 916
616 854 891
696 620 072

joan@hkinvest.es
marian@hkinvest.es

<https://hkinvest.es/>

Carrer d'Europa 8, Barcelona
(darrere d'El Corte Inglés - María Cristina)

 Cartes

La vall dels murs

Aquestes darreres setmanes hem vist als mitjans de comunicació la notícia de l'acord entre la Santa Seu i el govern espanyol sobre el que s'anomena la resignificació del "Valle de los Caídos".

En qualche premsa religiosa, la notícia és interpretada com si fos una traïció dels bisbes espanyols. A conseqüència d'això, s'ha destapat una campanya visceral, minoritària, però renouera, dels anomenats grups ultracatólics Hazte Oír, Yunque, Vox, Manos Limpias... fins i tot contraataquen amb un discurs carregat d'odi i amb el penó dels milers de màrtirs religiosos de la guerra del 36.

Davant d'això, hi ha un fet que és del tot incompreensible: per què aquests germans cristians i catòlics fan just el contrari que fa Jesús a l'Evangelí? Pensen que l'Evangelí és una eina de combat i que l'Església triomfant i el clericalisme nacional-catòlic és encara el que trobem a les parròquies i centres religiosos. És cert que trobem encara molt clericalisme, com assenyala el papa Francesc, i que molts carismes religiosos agonitzen perquè han perdut el seu carisma.

Hi ha també una cosa molt important. Els màrtirs de la guerra van morir perdonant, sense jutjar ningú i ho van fer perquè sabien estimar el proïsme i l'enemic. On és aquest amor, aquesta forma d'estimar, en aquests catòlics que es consideren els autèntics seguidors de Crist?, on és l'Evangelí?, on és Jesús?

Cal pregar molt per ells perquè l'odi, a qui primer fa mal, és a un mateix.

CLIMENT GARAU OLIVER

L'alegria de ser adorador

El mes passat va fer vint anys que soc adorador del Santíssim Sagrament. No soc un model d'adorador, poc constant segurament, però sí que em sento un privilegiat. Em va introduir en Mario, un bon amic meu que ja és al Cel. Han estat unes quantes vetlles davant del Sagrari. Són moments de joia, recolliment i felicitat per acompanyar Jesús Sagramentat.

Voldria animar-vos a participar d'aquest privilegi. És fàcil. Ni tan sols cal, si no ho voleu, integrar-se a les capelles d'Adoració que, gràcies a Déu, ja existeixen. N'hi ha prou de fer-ho a la vostra parròquia, buscar un parell de persones, acordar-ho amb el mossèn i així es comença. La resta és a les mans d'Ell. Tenim tant de temps per fer tantes coses que crec que podem dedicar una miqueta d'aquest temps a acompanyar i adorar Aquell que va venir i va voler morir per nosaltres. Encara que és un tòpic, rebem molt més del que donem. Ell, Jesús, tan sols ens espera. Anem-hi!

JUAN J. RIBAS

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Cristians sense Pasqua

La religiositat popular ha estat la protagonista de la Setmana Santa a Andalusia, que celebra i viu les seves tres "Setmanes Santes": la dels temples, la del carrer i la del cor.

La Setmana Santa a Andalusia també té, com en les altres regions i comunitats autònomes, el seu aire especial, travessat per una religiositat que s'endinsa en els sentiments més profunds, marcats per l'art, la bellesa, la plasticitat que transmet, sobretot, la il·lusió de viure una vida en la qual no pot faltar una "mirada a les alçades".

En un dels seus darrers llibres publicats, *Et desitjo el somriure*, el papa Francesc ens parla dels "cristians sense Pasqua" i ens n'ofereix tres belles pinzellades. Primera, "certs cristians sembla que tenen una Quaresma sense Pasqua. Reconec que l'alegria no es viu de la mateixa manera en totes les etapes i circumstàncies de la vida, tan dura en ocasions. Però sempre hi haurà una esclatxa de llum que neix de la certesa de ser objecte d'un amor infinit, incondicional".

Segona, "comprenc les persones proclius a la tristesa per les greus dificultats que han de patir, però, a poc a poc, cal permetre que l'alegria de la fe comenci a créixer com una mena de confiança secreta". Tercera, "la bondat del Senyor ni s'esgota, ni s'acaba la seva misericòrdia, que es renova cada matí. És bo esperar en silenci la salvació del Senyor!".

Com tot en la vida, va passant, però hi ha moments estel·lars que poden canviar-nos per dins, als acords d'una fe senzilla, entrañable, fraternal. Tant de bo restin en tots nosaltres els meravellosos missatges de totes les Setmanes Santes que hem celebrat.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

“El Papa voldrà servir fins al final”

Carlo Musso, editor de l'autobiografia del papa Francesc “Esperança” (Rosa dels Vents)

ÁNGELES CONDE

El nom de Carlo Musso ha quedat unit per sempre al de Francesc com l'escriptor que ha articulat la primera autobiografia d'un Pontífex. *Esperança* és el títol del llibre que va passar sis anys preparant en absolut secret, fins al punt que l'autor guardava amb clau el manuscrit cada vegada que l'actualitzava. “No és només el llibre d'un Papa, és el llibre d'un home que es va convertir en Papa”, diu Musso. L'escriptor explica a més a *Catalunya Cristiana* que ha pogut parlar amb Francesc després de la seva hospitalització.

Com va sorgir aquest projecte?

Jo ja m'havia ocupat d'algunes publicacions importants del Papa des del punt de vista editorial, com el seu primer llibre com a Pontífex pu-

blicat amb motiu del Jubileu del 2016. Temps després, durant una trobada a Santa Marta, va sortir la idea d'una autobiografia perquè cap Papa de l'època moderna n'havia escrita mai cap encara. Amb senzillesa, el Papa em va dir: “Si m'ajudes, fem-la.” Unes setmanes més tard, a principis del 2019, va començar el procés.

Quantes hores va passar amb el Papa per escriure el volum?

Va ser un recorregut que es va allargar durant anys. Va haver-hi moltes trobades, trucades telefòniques i intercanvis de textos i documents.

Recorda cap moment en el qual Francesc es commogué?

El clima de les trobades era “de treball” i alhora distès, però també

Foto cedida per Carlo Musso

El Papa, saludant l'editor italià Carlo Musso.

vam abordar molts episodis dramàtics. Per exemple, la “guerra bruta” a l’Argentina, on van desaparèixer amics del papa Francesc, un període terrible en el qual Bergoglio fins i tot va arriscar la pròpia vida. Per això, aquest capítol es titula: “Devoren el meu poble com si fos pa.” Però també em va parlar de les víctimes de la guerra a molts llocs del món, des del Japó fins a Àfrica, des de l’Iraq fins a Gaza; o dels camps de refugiats de Lesbos. Va recordar històries de dones, ancians i nens. En aquelles ocasions es va emocionar.

De les coses que li va dir el Papa, què va ser el que més el va impactar?

El llibre està ple d’episodis inoblidables i frases impactants. En recordo una al capítol que explica la seva elecció com a Pontífex: “Si penso quina és la gràcia més gran que desitjo del Senyor, i que he experimentat, és la gràcia de la vergonya.” És una frase de la qual emergeix, no només humilitat, sinó també la humanitat extraordinària d’un pastor. Al capdavant, no és només el llibre d’un Papa, és el llibre d’un home que es va convertir en Papa. Convido els lectors que ells mateixos tinguin aquesta experiència: es commouran, somriuran, se sorprendran, s’indignaran i esperaran al costat de Francesc. Al cap i a la fi, el Papa volia que l’autobiografia no parlés tant d’ell mateix, sinó que, a partir de les seves experiències personals, parlés de tothom. “Una autobiografia no és la nostra literatura privada, sinó més aviat la nostra maleta de viatge”, es pot llegir a la introducció. I el del Papa mai no ha estat un viatge en solitari.

Vostè guardava el manuscrit en una caixa forta... Qui coneixia el llibre?

L’autobiografia s’havia de publicar després de la mort del Papa. El llibre era un secret i va ser així fins

que es va anunciar a la Fira del Llibre a Frankfurt el mes d’octubre passat. Al llarg de les diferents etapes de treball, sempre vaig guardar en una caixa forta el darrer esborrany fins aquell moment signat pel Papa. Una persona de la meua confiança sabia que, si em passava res, havia d’anar-lo a buscar en aquella caixa. A dins hi trobaria, juntament amb els documents, totes les indicacions necessàries.

Quan el Papa revela al llibre que té certa por de la mort i que el dolor físic l’espanta, com ho explicava, entre bromes o amb actitud seriosa?

El mateix Francesc parla a l’autobiografia d’una reflexió breu sobre la malaltia i la mort que va sentir al col·legi salesià de Ramos Mejía, quan feia el sisè grau de petit. Explica que allò va ser un punt de referència en la seva vida: “Aquella nit, sense por, vaig sentir que un dia em moriria, i em va semblar d’allò més natural.” Amb la mateixa naturalitat relata el que ha disposat per al seu funeral. Jo no vaig advertir en la seva narració cap por especial, ni tan sols quan va revelar el doble intent d’assassinat de què es va deslliurar durant la seva visita històrica a l’Iraq, un episodi del qual no se’n sabia res. Més aviat, amb l’autoironia que el caracteritza, parlava de no patir dolor físic: “Només he demanat una gràcia més al Senyor: que em cuidis, que sigui quan vulguis, però, ja ho saps, em fa força por el dolor físic... Així que, si us plau, que no em faci gaire mal.” I ja hem vist com el Papa ha afrontat aquesta darrera malaltia amb la seva valentia habitual i amb la “grapa” argentina que el caracteritza.

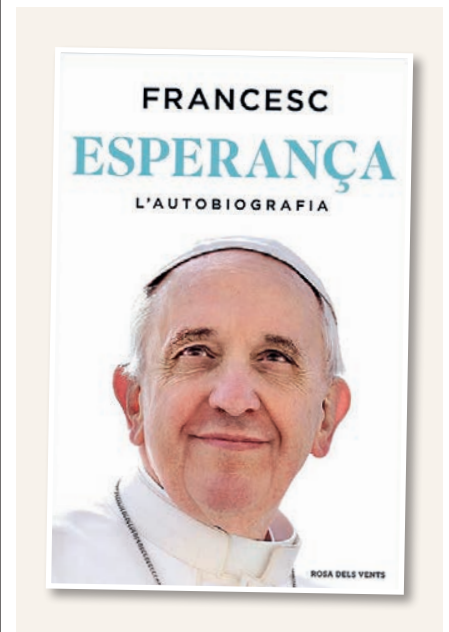
Va poder parlar amb Francesc després de la publicació del llibre?

Sí, diferents cops per telèfon. El vaig tornar a veure en persona un parell d’ocasions, abans de l’ingrés al Gemelli.

“El Papa volia que la seva autobiografia no parlés tant d’ell mateix, sinó que, a partir de les seves experiències personals, parlés de tothom”

Després d’haver compartit tant de temps amb el Sant Pare, com creu que està afrontant ara aquest moment de malaltia?

Francesc em va fer el regal de trucar-me quan va tornar a Santa Marta, després de la seva hospitalització. Se li notava la veu més feble, però, en la seva fragilitat, també vaig poder percebre el seu caràcter habitual. La convalescència té el seu temps. Crec que està impacient per recuperar-se, perquè vol dedicar-se al seu servei. I voldrà fer-ho fins al final. ■

VEREMUNDO
velón veremundo lo mejor del mundo

Distribuidor exclusivo para España de

SLABBINCK

veremundo@veremundo.com - www.veremundo.com

Partida Fanecaes, s/n. - Apdo. Correos 19 - 46860 ALBAIDA (Valencia) - Tel.: 962 900 971 - Fax: 962 901 362

“La missió impossible es fa possible quan la persona s’alia amb Déu”

Montse de Paz, autora de “Fuego en el desierto” (Editorial Claret)

**ROSA MARÍA
JANÉ CHUECA**

A *Fuego en el desierto* la nostra col·laboradora, Montse de Paz, ens acosta la figura de Moisès i l’Èxode de manera novel·lada. El llibre neix arran de la seva experiència com a catequista a la parròquia de Sant Fèlix de Barcelona, quan va constatar que la història de Moisès entusiasmava els infants, i a partir d’una conferència de la biblista Marisa Melero sobre les dones salvadores de l’Èxode. Aquests inputs, sumats a la seva passió per la història antiga, van donar com a resultat una novel·la que fa vibrar el lector acompanyant el periple vital de Moisès i del seu poble.

Què trobem al llibre?

No solament el drama bíblic, sinó també el drama humà: què significa per a una persona tenir un origen fosc, no saber ben bé qui són els teus pares, viure en una cort egípcia, educat en el luxe i en un entorn de poder... i de cop i volta, adonar-te que la teva família, els teus orígens són un poble esclau, els més pobres, els que estan oprimits pel poder del qual tu formes part... Aquesta història, per a mi, tenia un interès humà molt gran i després tot el significat de l’Èxode: Déu es preocupa pel seu poble, és un Déu alliberador. Hi ha un tema de fons a la novel·la, que és la llibertat. Són temes que a mi sempre m’han agradat molt: les històries de creixement, de descoberta, el camí de l’heroi que es va formant, que va descobrint, que va superant obstacles.

I també és la història d’una vocació, perquè Moisès és la història d’una vocació que va més enllà del seu interès personal. És una vocació generosa perquè ell vol alliberar el seu poble, els seus. Moisès és un personatge que evoluciona: les seves primeres prioritats són ell mateix. Ell vol ser algú, vol ser una persona important. Després, quan s’adona de quins són els seus orígens i coneix la seva família de veritat comença a ser més generós i diu: vull rescatar la meua família. Però després ja diu: no, és el meu poble, tot un col·lectiu.

Hi ha un gran component èpic en aquesta novel·la...

Són herois que de vegades surten del lloc més baix, són molt humils en els seus orígens, però estan cridats a una missió que els sobrepassa. Aquí és on intervé el factor Déu. Encara que la missió sembla impossible, per a Déu no

hi ha res impossible. La missió impossible es fa possible quan la persona, l'heroi, l'heroïna, s'alia amb Déu. Aquesta aliança Déu-home és imbatible, és invencible, i el que era impossible es fa possible. És un Déu que et dona força, joia i coratge, aquesta pau interior última que et fa dir que ets sobre una roca ferma. Penso que és això el que els autors bíblics volien transmetre. No tingueu por de res, amb Déu ho podeu tot.

La germana de Moisès, Míriam, la presenta com una dona molt forta...

Míriam és grandiosa, és una profetessa, i li dono aquesta força. En el moment en què Moisès està descobrint els seus orígens i necessita descobrir qui és i on va, Míriam és allà, és la referent. Míriam és la veu de la consciència de Moisès.

Què li agradaria que despertés en els lectors aquest llibre?

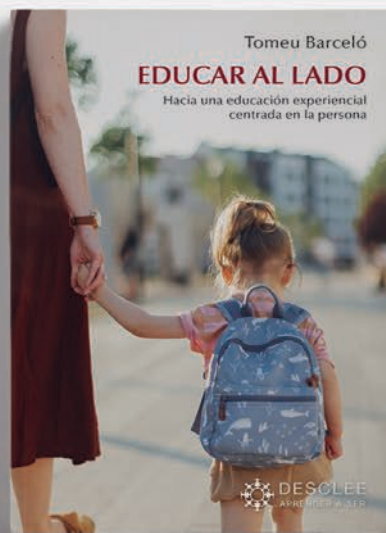
Doncs m'agradaria que els fes pensar molt, que d'alguna manera els fes replantejar-se o qüestionar coses de la seva vida, que despertés el desig de llegir la Bíblia, de

conèixer més la Bíblia, de conèixer la cultura jueva i la cultura cristiana. I en el cas de lectors joves, m'agradaria que els empenyés a descobrir la seva vocació, el seu propòsit vital. Perquè l'Èxode, per a mi, és un llibre de propòsit: el propòsit vital d'una persona, d'una família, d'un poble, d'una cultura. És la recerca de per què soc en aquest món i no només hi soc per a mi mateix, sinó per a una missió que es bolca en els altres. Això és el que m'agradaria que els lectors veiessin: on em situo jo en aquesta història? Soc Moisès o alguna d'aquestes dones o un altre personatge? Quin és el meu repte, quin és el meu desafiament i quins són els meus obstacles, el meu faró, el meu Egipte? Egipte és la zona de confort, però que també manté esclau. Sortim, surt de casa teva, surt de tu mateix, surt de la teva zona de confort. La veritat està fora, és allà, has de sortir. Surt cap a al teu destí, surt cap als altres. Amb la seguretat que no estàs sol. Déu és amb tu sempre, perquè el que et crida a sortir t'acompanya en tot el camí. ■

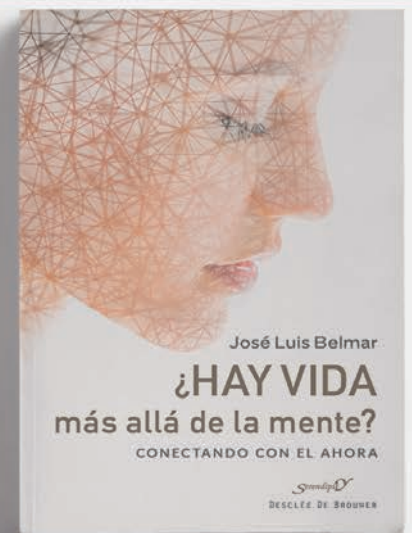
“L'Èxode és la recerca de per què soc en aquest món i no només hi soc per a mi mateix, sinó per a una missió que es bolca en els altres”

Una reflexión profunda sobre la mirada de Dios como fuerza transformadora que, a través de los relatos bíblicos, revela nuestra verdad interior, sana el corazón y da sentido a la vida. En Jesús, esa mirada se vuelve cercana, amorosa y vivificante, invitándonos a vernos y ver el mundo desde una nueva luz.

Una nueva mirada educativa centrada en la persona, donde el rol del docente no es instruir, sino crear condiciones que faciliten el aprendizaje real y profundo. En un mundo cambiante, Barceló invita a acompañar a los alumnos en su desarrollo integral, promoviendo un modelo que potencia sus capacidades y favorece el aprendizaje para la vida.

Este libro invita a cuestionar nuestra relación con la mente y a explorar un modo más consciente de vivir, alejándonos del diálogo interno constante. No ofrece respuestas prefabricadas, sino un camino hacia el descubrimiento personal y una atención más serena, presente y receptiva. Una propuesta para vivir con más equilibrio, sentido y autenticidad.

“El benestar emocional és la base per a una vida saludable i satisfactòria”

Mari Carmen Sáez Moreno, autora de “Cultivando emociones” (Desclée De Brouwer)

MAC

Mari Carmen Sáez Moreno és mestra, especialista en infantil i primària. Amb més de vint anys d'experiència com a docent i un ampli bagatge formatiu, és autora del blog “Aprendiendo juntos”. Acaba de publicar el llibre *Cultivando emociones*, de l'editorial Desclée De Brouwer.

Són molts els beneficis que comporta el benestar emocional?

Sí. Estimular les capacitats emocionals dels nostres petits és imprescindible per arribar a adaptar-se a un món cada vegada més difícil i exigent. Les evidències demostren els enormes beneficis, personals i socials, de l'educació emocional. El benestar emocional és, sens dubte, la base per a una vida saludable i satisfactòria. Afecta no tan sols la nostra salut mental i emocional, sinó també la nostra capacitat per connectar amb els altres, assolir les

nostres metes i gaudir de les nostres experiències.

Família i escola són espais clau per a l'aprenentatge emocional dels petits.

Totalment. A casa, la família és la primera educadora d'emocions en la vida de les persones; a l'escola tenen l'oportunitat de socialitzar, treballar en equip i aprendre a resoldre conflictes. Tots dos entorns es complementen i són essencials per ajudar-los a construir habilitats emocionals que els serviran al llarg de la seva vida. Família i escola és la unió perfecta i necessària per al desenvolupament integral i aprenentatge dels infants. Tant a casa com a l'escola, se'ls ha de proporcionar oportunitats perquè siguin capaços d'identificar les seves emocions, així com d'expressar-les sense prejudicis i regular-les.

En el llibre afirma que l'educació emocional “no ocupa encara el lloc que es mereix en el nostre sistema educatiu”. És la nostra assignatura pendent?

Sens dubte. Quan parlem d'educació emocional, ens referim no només a la gestió de les emocions, sinó també a habilitats com l'empatia, la comunicació assertiva, la resiliència, l'autocontrol o la presa de decisions responsables. Aquestes habilitats són fonamentals per a la vida quotidiana, les relacions interpersonals i el rendiment acadèmic i la salut mental. És imprescindible també que els docents rebem una formació adient per implementar programes d'educació emocional a les aules.

Quin tipus d'activitats pràctiques proposa?

Aquest llibre ofereix propostes per a l'educació emocional de manera transversal, globalitzada, oberta i flexible, amb activitats, dinàmiques, recursos i estratègies (conte-teràpia, música...) que involucren l'art, el cos, la creativitat, l'expressió oral, el treball en equip, etc. ■

“Vaig escollir Vallbona perquè és el monestir més modest de la ruta del Cister i perquè és de dones”

Teresa Duch Dolcet, autora d'“El silenci de Vallbona” (Terra Ignota Ediciones)

MACIÀ GRAU

Nascuda a Vimbodí l'any 1956, Teresa Duch Dolcet es va començar a interessar per la llengua catalana als nou anys, quan la seva mare li regalà el llibre *Faristol* d'Artur Martorell, il·lustrat per Pilarín Bayés. El 2005 es va inscriure a l'Escola de Lletres per conèixer les tècniques literàries, que considera un complement necessari a la inspiració. La seva darrera novel·la és *L'era dels llops*, la quarta de la tetralogia del personatge Mimí Vidal, que comença amb *Les cadenes subtils* segueix amb *El silenci de Vallbona* i continua amb *La llum de l'impostor* (totes de Terra Ignota Ediciones).

Com van ser els seus inicis com a escriptora?

Tot i que de petita ja tenia interès pels llibres, va ser llegint *Confieso que he vivido* de Pablo Neruda que vaig pensar que m'agradaria escriure podent transmetre allò que ell em transmetia. Les coses més quotidianes, tal com Neruda les descrivia, eren diferents, adquirien un sentit més profund i més poètic. Allò va ser només una inspiració puntual, però

puc dir que sí, que allí va començar tot. Anys més tard vaig començar a assistir als cursos de l'Escola de Lletres de Tarragona i m'hi vaig mantenir disset anys. Penso que la inspiració ha d'anar acompanyada de la formació, que és el que et dona les diferents maneres d'expressar allò que t'inspira.

Ens crida l'atenció el seu llibre *El silenci de Vallbona*. Per què volia ambientar les seves històries en aquest monestir cistercenc?

Vaig escollir Vallbona perquè és el monestir més modest de la ruta del Cister i perquè és de dones. Se'm

va ocórrer que una cosa tenia a veure amb l'altra i vaig crear una trama en la qual s'acabava descobrint que des de l'època de Violant d'Hongria, amb l'abadessa Eldiarda d'Anglesola al capdavant del monestir, s'havia anat perpetuant una mentida per impedir que el poder de l'Església estigués en mans de les dones religioses.

L'Església pot ser font d'inspiració de cara a crear trames de misteri?

Bé, per mi ho va ser i no dec ser l'única, perquè hi ha moltes novel·les i pel·lícules que hi estan ambientades. L'ambient que s'hi respira, les pedres, la història que contenen i la que et pots imaginar són elements molt suggeridors. En el meu cas, la inspiració em va arribar en una visita guiada al monestir. Algunes de les històries que explicaven van ser el punt de partida de la trama que vaig anar desenvolupant.

Actualment està escrivint algun llibre? Té nous projectes en ment?

Sí, estic acabant un nou llibre, però encara no tinc clar el títol, així que no el puc desvelar. Només puc dir que abraça un període de tres-cents anys, en els quals sobre un context històric rigorós, que sempre m'agrada respectar, hi situo uns personatges que em són molt propers, amb unes històries particulars inspirades, no més inspirades, en fets reals. ■

Centre Odontològic

PRODENTS

Implantologia • Pròtesis • Estètica
Periodòncia • Endodòncia

Avinguda Madrid 36, 08028, Barcelona
93-3306050 / info@prodentsbcn.com

Novetats literàries de temàtica religiosa en català

Les principals editorials del sector presenten els seus llibres per Sant Jordi

Ramon Bassas amb els responsables de les editorials d'àmbit religiós en català.

MAC
Barcelona

S'acosta Sant Jordi i les editorials ja comencen a donar a conèixer les seves novetats més rellevants. El dimarts 8 d'abril la llibreria Laie de Barcelona va acollir la presentació de les propostes literàries de les principals editorials de temàtica religiosa i espiritual en llengua catalana, organitzada per Afers Religiosos, de la Generalitat de Catalunya.

Ramon Bassas, director general d'Afers Religiosos, va manifestar que "la diada de Sant Jordi és un moment excepcional per al sector del llibre". "En aquest magma de lletres —va comentar—, cal posar en relleu les novetats en matèria religiosa i en català. Constatem que augmenta progressivament la demanda d'aquest tipus de lectura."

Les editorials de temàtica religio-

sa en català que van participar a l'acte han estat: Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Akiara, Albada, Fragmenta, Lalè, Casals i Claret.

Des de Publicacions de l'Abadia de Montserrat, la seva directora, Núria Mañé, va destacar les novetats següents: *Presència d'una absència*, de Ferran Sáez Mateu; *La reforma litúrgica a Montserrat*, de Bernabé Dalmau, i *Emmalaltir amb Déu com a bastó*, de Ramon Ribera-Mariné.

Inês Castel-Branco, fundadora i editora de Akiara Books, va fer aquestes recomanacions: *Gràcies, mare Terra!*, amb il·lustracions de Vanina Starkoff; *La saviesa dels pobles indígenes*, amb text de Josep M. Mallarach i dibuixos de Verónica Fabregat, i *Un paisatge, una flor*, amb il·lustracions de Neus Caamaño.

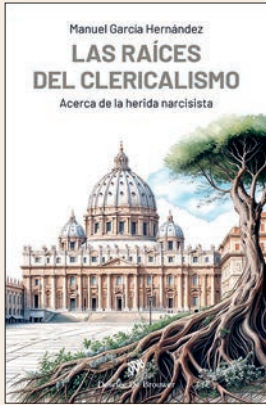
Antoni M. Piqué, editor d'Albada, es va centrar essencialment en les quatre col·leccions que formen part d'aquesta editorial: La Descoberta (testimonis de fe), L'Alenada (propostes d'espiritualitat), La Repensada (llibres d'assaig) i Fora de Col·lecció.

Segons Ignasi Moreta, director i fundador de Fragmenta, les novetats més interessants per a aquest Sant Jordi són: *La llum de les estrelles mortes*, de Massimo Recalcati; *La roca i l'aire*, de Raül Garrigasait, i *Poemes essencials*, de Joan de la Creu, amb edició i traducció de Pere Lluís Font.

Clara Fons, editora de Lalè, és una de les autores —juntament amb Joan Estruch i Elisenda Sevilla— del llibre que va recomanar: *El sentit de tot plegat*. "Pretén ser un manual bàsic de religió per a persones que no són creients o aquelles que tenen desinterès per la religió", va dir.

Des de Casals van posar l'accent en dues obres, editades pel segell Combel, per a infants: *El meravellós, singular i sorprenent Llibre de Sant Jordi*, amb text de Jaume Copons i il·lustracions de Liliana Fortuny, i *El primer Nadal*, de Raimon Carrasco i dibuixos de Cristina Losantos.

Editorial Claret va subratllar dues novetats literàries: *Humans a Auschwitz*, de Joan Albert Vicens, i *Carta d'un capellà jubilat als seus amics*, de Ramon Rossell Serra. ■

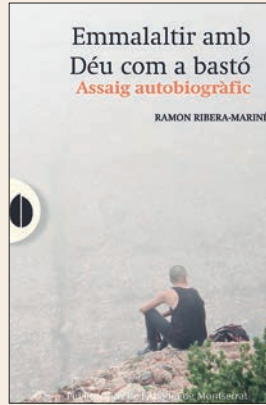

MANUEL GARCÍA HERNÁNDEZ

Las raíces del clericalismo

Editorial Desclée De Brouwer, 2025,
120 pàg.

A través de la psicologia i la mística cristiana, aquest llibre ofereix claus per comprendre i superar el clericalisme, en sintonia amb la denúncia del papa Francesc. Una anàlisi valenta per als qui cerquen una Església més autèntica i evangèlica.

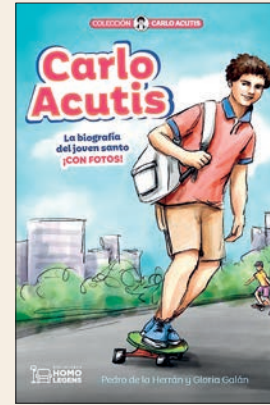

RAMON RIBERA-MARINÉ

Emmalaltir amb Déu com a bastó

Publicacions de l'Abadia de Montserrat,
2025, 132 pàg.

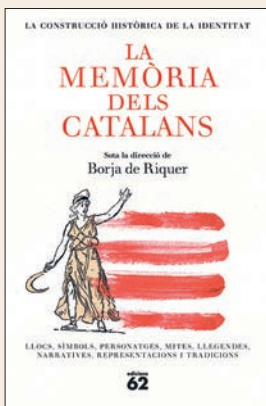
Aquest monjo de Montserrat escriu la seva autobiografia sota la llum de la fe. Reflexiona sobre el Parkinson que pateix des de fa temps i el greu accident de muntanya que va tenir fa tres anys i que el va dur al límit de la mort.

PEDRO DE LA HERRÁN i GLORIA GALÁN

Carlo Acutis. La biografia del joven santo
Editorial Homo Legens, 2025, 68 pàg.

Aquesta biografia del beat Carlo Acutis, que serà canonitzat el 27 d'abril, recorda la seva capacitat per evangelitzar a través de la informàtica. Inclou més de quaranta fotografies del jove en situacions quotidianes.

BORJA DE RIQUER

La memòria dels catalans

Edicions 62, 2025,
1.024 pàg.

En un moment de grans transformacions socials, culturals i ideològiques, cal explicar quins són i com s'han construït al llarg del temps els referents que configuren la memòria nacional de Catalunya.

FRANCESCA RODRÍGUEZ

Ens veurem aviat

Edicions Bromera, 2025,
176 pàg.

Novel·la que ens apropa al costat més humà de la guerra civil. Amb una narrativa carregada d'emoció i una mirada plena de sensibilitat, l'obra dona veu a una generació marcada pel sacrifici i l'amor en temps d'incertesa.

FRANCESCO COCCO

Una mirada que transforma

Editorial Desclée De Brouwer, 2025,
128 pàg.

A través d'exemples de les Sagrades Escripcions, aquesta obra convida a embarcar-nos en un viatge interior únic i a explorar com la mirada de Déu té el poder de canviar-ho tot i de com interpretar els reptes de la vida.

TRADICIONS REMEIERES

L'escarxofera

Flickr / Forest and Kim Starr

La carxofa és una hortalissa molt rica en minerals, com ara el magnesi, calci i potassi.

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**
Arxiver dels caputxins

La carxofera o escarxofera (llat., *Cynara scolymus*; cast., *alcachofa* o *alcarchofa*) és una hortalissa que dos mil anys enrere ja gaudia d'un gran prestigi, especialment en els guisats de la cuina romana, car els romans la servien a taula laminada i adobada a guisa de carpaccio. Solien menjar el cor de la carxofa tendre, ben amanit, amb un bon oli i vinagre, i també menjaven els cors de carxofa amb cargols. Tot i el prestigi que assolí la carxofa a la cuina de Roma, aquesta hortalissa no penetrà en la

gastronomia hispana fins ben entrat el segle XV. La carxofa es recomana de prendre una estona abans dels àpats.

La carxofera és una hortalissa derivada del card formatger que, conreat des d'antic a les hortes, ha anat millorant com a hortalissa al llarg dels anys i, actualment, produeix unes capsos molt saboroses i riques en fibra. A més, la carxofa és una hortalissa molt rica en minerals, com ara el magnesi, calci i potassi.

La carxofa és, alhora, una planta remeiera molt eficient per guarir les malalties del fel, car la cinarina, que conté aquesta planta, afavoreix la producció de la bilis. Per tant, és la principal hortalissa depurativa del fetge, puix que també conté inulina, que és una substància de gust molt

amarg estimuladora de la digestió dels greixos i que s'ha mostrat eficaç per rebaixar els nivells de glucosa i de colesterol.

La carxofera és, doncs, molt útil per guarir les malalties del fetge. Actualment, alguns especialistes de medicina natural parlen de la cinoteràpia, ateses les nombroses qualitats i les peculiars propietats d'aquesta hortalissa. En la dieta conventual era molt apreciat el bacallà amb carxofes guisat a la caputxina, les carxofes amb pèsols estofats i, sobretot, el "platillo de carxofes", i el cor de la carxofa encara tendre amb pèsols estofats és un plat de temporada excel·lent! A l'article vinent us parlaré, si a Déu plau, de la marialluïsa, que és una de les herbes més ben considerades pels herbolaris dels nostres dies. ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Efectes de la contaminació atmosfèrica sobre el nostre organisme

Flickr / CC0 BAY

Un 99% de la humanitat es troba exposada a uns nivells de contaminació perjudicials.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Em direu que ja és cosa sabuda que els gasos emesos per les combustions a fàbriques i vehicles ens afecten la salut, però crec que és primordial que coneguem certs resultats que els científics actuals han obtingut en aquest àmbit. S'han fet molts estudis, i potser caldrà fer-ne més encara, per mostrar ben clarament com està la qüestió de malament i fer que els governs de les nacions facin el que calgui per deturar el mal que va creixent a causa de la contaminació de l'aire que respirem

per culpa d'aquestes combustions.

L'Institut d'Efectes sobre la Salut, dels Estats Units, juntament amb l'Unicef, ha publicat fa poc un estudi que calcula que la pol·lució és la causa de més de vuit milions de morts a l'any, sent la segona causa de mortalitat en menors de cinc anys. I és que el mal que ocasiona la contaminació no s'atura a les vies respiratòries. Hi ha components microscòpics dels fums tòxics que poden arribar a la sang i fins i tot al cervell, i això fa que s'originin problemes com la demència, la psicosis, la depressió, l'ansietat... i s'ha vist que pot afectar també al desenvolupament cerebral dels infants. S'ha constatat que el cervell és un dels òrgans més sensibles a la pol·lució. Ho diuen els experts. Tenim dades del Regne Unit que relacionen els nivells d'òxid nítric i diòxid de nitrogen (gasos presents en la contaminació) amb l'augment de la depressió i l'ansietat. S'ha

comprovat també, d'altra banda, que millorant la qualitat de l'aire d'una ciutat han disminuït les demències i depressions en gent gran.

Què dir-hi a tot això? Tenint en compte que l'Organització Mundial de la Salut estima que un 99% de la humanitat es troba exposada a uns nivells de contaminació perjudicials, és ben clar que el que s'ha observat és motiu suficient per buscar-hi solució com més aviat millor. La paraula la tenen els governs de les nacions. Que en facin cas... ■

FE D'ERRATES:

En el número del 6 d'abril us dèiem que el telescopi espacial *Gaia* va ser posat en òrbita el 19 de desembre del 2023. Va ser el 19 de desembre del 2013, deu anys abans.

CRÍTICA DE TEATRE

Una humanitat de draps de casa

**ANDREU
SOTORRA**

andreasotorra@gmail.com
Foto: Marta Mas

La companyia de "Fantàstic Ramon" en un moment de la representació de l'auca d'un poble rural que rep un nadó diferent de tothom.

Un conte de gènere fantàstic amb tocs surrealistes, de regust agredolç, que segurament li encantaria a Mercè Rodoreda. La història ha sortit de la dramaturga Clàudia Cedó (Banyoles, 1983), autora que molts espectadors tenen present per obres com *Una gossa en un descampat* o *Mare de sucre*.

Amb *Fantàstic Ramon*, Clàudia Cedó ha fet una trama que posa de cara a l'auditori l'altra cara del mirall on es miren els que es consideren "éssers especials", simplement perquè són diferents dels patrons establerts. I per aconseguir aquesta mirada, barreja entre els protagonistes intèrprets amb diversitat funcional. En conjunt, una dotzena de personatges, si comptem també el protagonista, el nadó Ramon de drap que va apareixent, cada vegada més crescut amb els titelles, fins a arribar al Ramon gegant, una figura inflable que protagonitza l'escena final, la més màgica i esgarrapadora.

Fantàstic Ramon conté una idea brillant que no s'acaba de resoldre fins a la segona part i que arrenca amb un excés de lentitud que pot fer que molts espectadors no s'atreveixin a

esperar-ne el desenllaç. A aquests cal dir-los que tinguin paciència i que es facin seu el missatge subliminal que amaga *Fantàstic Ramon* i que es podria resumir amb el desig contradictori d'aconseguir l'estat ideal de la humanitat a costa de la maldat més impensable.

Mig faula, mig conte fantàstic, mig somni del que és el rerefons del teatre, *Fantàstic Ramon* coixeja per una inevitable falta de ritme inicial, per una falta d'esporgada per captivar més els espectadors i per aconseguir que moltes de les intervencions dels intèrprets amb diversitat funcional no siguin rebudes amb rialles sinó com un registre que, malgrat que en alguns moments vol ser d'humor, precisament és com és perquè és "especial".

Fantàstic Ramon és un d'aquests espectacles singulars, difícils de classificar, de forta ànima teatral, que no deixen ningú indiferent i que tenen encara l'espurna que encén el debat entre una societat saturada de contradiccions, hipocresies i falsos propòsits d'igualtat sense estigmes especials, una societat, com el protagonista Ramon, feta de draps de casa.

AMB BON HUMOR

"FANTÀSTIC RAMON"

DRAMATÚRGIA: Clàudia Cedó
INTÈRPRETS: Andrea Álvarez, Marc Buxaderas, Francesc Ferrer, Jordi Galià, Xicu Masó, Mercè Mèndez, Anna Moliner, Edgar Murillo, Judit Pardàs, Vanessa Segura, Kathy Sey i Ninot Ramon
DIRECCIÓ: Clàudia Cedó
Sala Fabià Puigserver, Teatre Lliure Montjuïc
Barcelona. Fins al 4 de maig

CRÍTICA LITERÀRIA

Fidelitat al servei del poble

PERE FÀBREGUES I MORLÀ
Llibreter

JOSEP HORTET GAUSACHS

La nostra història, la meva joia
Centre de Pastoral Litúrgica, 2024,
440 pàg.

L' autor i un servidor som coetanis culturals; només l'avantatge de cinc mesos. Per tant, escoles precàries, barris humils quasi perifèrics d'una banda a l'altra de Barcelona, guerra amb por i postguerra de fred, famílies d'esperit religiós i, sobretot, posteriorment inserits en l'ambient renovador del Concili Vaticà II.

Quin arxiu i quina memòria! Des del tarannà inconformista i més ara que l'edat i la seva posició de jubilat (no dimittit!) li permet no defugir de res, ens explica sense pèls a la llengua, però des de la correcció de bona persona que duu al seu ADN, anècdotes i fets que l'han acompanyat en el seu camí, on no hi han mancat patiments, entrebancs, potser pors, però que ell ho inclou en la seva "joia". Beneït sigui!

Cristianisme, món obrer, Catalunya, fidelitat al servei del poble: compromís. I tot amb la serenitat i aquell polsim d'humor que reflecteix el seu somriure murri i la paraula pausada, però contundent i directa que el fa proper i amistós.

He gaudit amb la lectura, com us passarà a molts, del record de moltes persones amb les quals hem conviscut moments importants d'aquells que ara t'adones que han fet història.

L' autor reproduïx paraules que han marcat el seu i el nostre pensament. N'anomeno una frase per ser d'un amic comú, en Francesc Vergés Tuset: "Tenim qui ens exigeix, però no qui ens pastura. Ens hem de sentir responsables d'algú i hem de deixar que altres se'n sentin de mi (nosaltres)." Una petita mostra del testimoni d'una clerecia i laïcata inconformista que trobareu en aquest llibre i que, tal com diu el títol, és "la nostra història", i també el fruit de les arrels cristianes de Catalunya. ■

UN NOU LLINDAR

Esperança plena

Ens hem de felicitar en aquesta nova Pasqua jubilar que ens convida a ser "pelegrins d'esperança", justament quan moltes ombres omplen de fosca pobles i ciutats, famílies senceres, gent innocent que cau davall la violència de les bombes, on hi troben la mort, la desesperació, la fam, l'exili, la soledat. És el llarg Divendres Sant d'un Jesús que obre els braços i a través nostre vol acollir una humanitat que necessita ajuda, solidaritat, perdó, reconciliació i sobretot justícia, amor i pau. Jesús pateix amb tots els qui pateixen. Jesús mor amb tots els qui moren. Què fer perquè celebrar Pasqua sigui anunci d'esperança?

"Aquesta esperança la posseïm com una àncora segura i ferma" (He 6,17-19). Més encara, "l'esperança no enganya, perquè Déu, donant-nos el seu Esperit, ha vessat el seu amor en els nostres cors" (Rm 5,5). El papa Francesc ens diu que "l'Esperit Sant, amb la seva presència perenne en el camí de l'Església, és qui irradia en els creients la llum de l'esperança: Ell la manté encesa com una flama que mai no s'apaga, per donar suport i vigor a la nostra vida. Vet aquí per què aquesta esperança no cedeix davant les dificultats: perquè es fonamenta en la fe i es nodreix de la caritat, i d'aquesta manera fa possible que seguim endavant en la vida". Tenim molts motius d'esperança, motius per felicitar-nos i desitjar-nos una bona i santa Pasqua que no duri només un dia ni unes setmanes, sinó sempre. Per la resurrecció, Jesús ha vençut la mort, el pecat i tot mal i ha obert per a tothom sense distinció el camí esperançat de la vida per sempre. Pasqua és la raó de fons! Us desitjo a tots una bona i santa Pasqua plena d'esperança en Crist Ressuscitat!

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀCatalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitalsAmb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència**Director:** Òscar Martí Navarro**Consiliari:** Mn. Miquel Ramón Fuentes**Sotsdirectora:** Carme Munté Margalef**Redactors:** Miquel Àngel Codina, Macià
Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra**Lingüista:** Montserrat Pibernat**Fotògraf:** Agustí Codinach**Col·laboradors d'aquesta setmana:**Francesc Balcells, Josep Miquel Bausset,
Pilarín Bayés, Esther Borrego, Pilar Casals,
Ángeles Conde, Pere Fàbregues, Juanjo
Fernández, Antonio Gil, Jaume González
Padrós, Ignasi Miranda, Àngel Miret, Glòria
Monés, Francesc Nicolau, Joan Pal-
larès-Personat, Quique, Valentí Serra, An-
dreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Lluç Torcal**Redacció, administració, publicitat i
promoció:**C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià**Administració:** Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-
cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon
industrial El Cementiri. Tel. 938 788
403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT
FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79
ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari **Agenda****Barcelona****ARQUITECTURA SACRA**El **dijous 24 d'abril**, a les 15.30, fò-
rum sobre *L'experimentació de l'inte-
rior* amb Jordi-Agustí Piqué, Rosa M.
Alsina i Javier Viver a l'Aula Magna
de la UIC Barcelona School of Archi-
tecture (Campus Barcelona).**PELEGRINS DE L'ESPERANÇA**El **dissabte 26 d'abril**, a les 10.30,
formació i pregària sobre *Déu parla
avui "Dei Verbum"* amb Joan Ramon
Laparra a l'Escola TP Xavier (av.
Francesc Cambó, 12 - Barcelona).**MONTSE DE PAZ**El **dissabte 26 d'abril**, a les 18.00,
Montse de Paz presenta el seu llibre
Dejad que crezcan juntos, de l'edito-
rial San Pablo, a Llibreria Paulines
(ronda Sant Pere, 19 - Barcelona).**CAFÈ TEOLÒGIC**El **diumenge 27 d'abril**, a les 19.30,
sessió sobre *Podem batejar la intel·li-
gència artificial?* amb Ricard Mejía a
la basílica de la Concepció de Bar-
celona.**ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ**El **diumenge 27 d'abril**, a les 17.00,
concert de Tashika Ensemble (ta-
quilla inversa); el **dimarts 29**, a les
19.00, concert de les corals Carlit,
Trisom, L'Eixample i Raspinell i el
grup de gòspel La Joia a favor de la
Fundació Mirada de Esperanza (c/
Consell de Cent, 293 - Barcelona).**Girona****CATEDRAL**El **diumenge 20 d'abril**, a les 19.00,
concert de Pasqua amb Sílvia Cas-
tillo, el quartet Divines Cordes i Víc-
tor Jiménez.**ESPERANÇA**El **dijous 24 d'abril**, a les 19.00,
conferència de Mar Galceran sobre
L'alegria de viure en l'esperança al cen-
tre Pare Claret de Girona.**SANT JORDI**El **divendres 25 d'abril**, a les 18.30
i a les 20.30, la catedral de Girona
acull una nova edició de la Consuetade Sant Jordi. Reserves: [https://ca-
tedraldegirona.cat/es/agenda](https://catedraldegirona.cat/es/agenda).**Sant Feliu de Llobregat****LA PASSIÓ**El **cap de setmana 26 i 27 d'abril**,
representació de la Passió en nou
format (2 hores i mitja) a Esparre-
guera (www.lapassio.net).**Tarragona****CONCERT**El **divendres 25 d'abril**, a les 20.45,
concert *Magnificentia Montisserrati*.
*Homenatge al mil·lenari de Montser-
rat* amb el cor Cererols a l'església
parroquial de Sant Salvador del Ven-
drell.**CATEDRAL**El **diumenge 27 d'abril**, festa de
la Divina Misericòrdia: a les 11.00,
missa solemne presidida per Mn.
Joan Àguila; a les 13.45, exposició
del Santíssim i res del rosari; a les
15.00, hora de la Misericòrdia i res de
la coroneta; a les 16.00, predicació,
consagració a la Divina Misericòr-
dia i veneració de la relíquia de santa
Faustina Kowalska.**Terrassa****TAIZÉ**El **divendres 25 d'abril**, a les 20.45,
pregària a l'estil de Taizé al monestir
de Sant Cugat del Vallès.**Vic****MUSEU EPISCOPAL DE VIC**El **dijous 24 d'abril**, a les 18.00, ta-
ller d'iniciació al teixit de cintes *Les
cintes en els teixits medievals* amb Anna
Homs.**PREGUEM PER LES INTENCIONS
DEL PAPA**Perquè l'ús de les noves tecnologies
no reemplaci les relacions humanes,
respecti la dignitat de les persones i
ajudi a afrontar les crisis

“Les receptes de la cuina conventual es basen en productes de proximitat i de temporada”

MAC

Fra Valentí Serra de Manresa, religiós caputxí i historiador, és autor de nombrosos llibres de recerca, concretament d'història franciscana i de tradició remeiera i gastronòmica. Acaba de publicar *Missa et mensa. Secrets de la cuina de convent*, d'Edicions Albada.

Què pot trobar el lector en aquest llibre?

Un conjunt d'antigues receptes de cuina de convent que són situades en el context històric que les va originar. Unes receptes que poden ser recuperades, ja que es basen en els productes de proximitat i de temporada, i algunes d'elles formen part de la tradicional cuina d'aprofitament.

El títol és força significatiu.

Sí, és una vella dita conventual, “*missa et mensa*”. Explica que, quan hi havia solemnitat a la taula eucarística (la *missa*), després, en el moment del dinar també hi havia unes menges excel·lents a la taula del refectori (la *mensa*).

Quins són els trets característics de la gastronomia tradicional dels convents caputxins?

Es tracta d'una cuina molt senzilla i d'aprofitament màxim dels recursos naturals i dels excedents de les hortes. Una cuina que, al llarg dels segles, va articular uns guisats molt sanitosos. En ocasió de les festes, tot i el to marcadament auster dels atuells i dels refectoris, els plats servits als frares eren succulents sense, però, perdre mai la simplicitat i sempre amb una prudent moderació per evitar un luxe desmesurat.

El receptari caputxí pot esdevenir font d'inspiració per a la cuina contemporània?

I tant! Certament avui pot ajudar a moderar els excessos en els àpats i, sobretot, pot contribuir a valorar el sentit dels àpats fraterns i de les festes. També pot estimular a recuperar la cuina d'aprofitament de les menges sobrants dels àpats anteriors i, fins i tot, aprendre “els secrets” per saber confitar els excedents de les fruites i hortalisses de temporada.

En el nostre setmanari publica, amb periodicitat quinzenal, articles sobre herbes remeieres. Es feien servir molt a les receptes conventuals?

Sí, particularment aquelles plantes que tenen, alhora, una funció remeiera i gastronòmica, com ara el timó, l'alfàbrega, l'orenga, el marduix i, so-

FRA VALENTÍ SERRA DE MANRESA
Autor del llibre “*Missa et mensa*” (Edicions Albada)

bretot, la murtra, que, a més de ser una planta balsàmica, és un bon substitutiu del llozer per adobar alguns plats.

Quines han estat les fonts de consulta per elaborar aquest receptari?

A part de sintetitzar recerques meves anteriors sobre aquesta temàtica de cuina conventual, m'he servit de receptes espigolades en manuscrits que recullen l'experiència de cocs conventuals avesats en l'art de l'aprofitament dels aliments; uns aliments que són esguardats com un do de Déu que cal agrair de manera particular en el moment solemne de la benedicció de la taula.

BQN

BCN

FELIÇ SANT JORDI!

Vine a les portes obertes o demana una visita personalitzada dels graus, màsters i postgraus.

BLANQUERNA

UNIVERSITAT RAMON LLULL

**T'EQUIPEM
PER AL CANVI**